

Knjižnica Velenje
Titov trg 05
3320 Velenje

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Udeleženci tridesetega tekmovanja starih
»pump«.

12

21

30

32

ISSN 1581-8373

Poština
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XVIII
ŠT. 8
30. AVGUST 2013
1,60 EUR

OTVORITEV TRGOVINE V TOPOLŠICI str. 12
ZLATE MATURANTKE str. 21
POTOPIS: NORVEŠKA str. 30
USPEHI GORSKIH KOLESARJEV str. 32

Fotoreportaža

Bili smo na tridesetem tekmovanju starih ročnih in motornih brizgaln.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

*Kritične pripombe na vsebino ali
obliko Lista bodo dosegle svoj na-
men le, če jih boste posredovali
ustno ali s kratkim sporočilom na
telefon 041-987-634, ali na e-naslov
peter.rezman@gmail.com.*

Vodenje redakcije

Milojka Komprej

Jezikovni pregled

ZUK Rezman

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 9 (september 2013),
pošljete najkasneje do 18. septembra
2013 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

Oglasno trženje prostora v Listu:

Zavod TLA, e-pošta: zavod@tla.si

Foto naslovnice: Dejan Tonkli

Foto na strani 2: Dejan Tonkli

Foto na zadnji strani: Klemen Belavič

Fotoreportaža	2
----------------------	----------

Naša občina	4
--------------------	----------

Upravna enota Velenje, Krajevni urad Šoštanj	6
---	----------

Peter Rezman / Urednikov komentar	7
--	----------

Premogovnik Velenje	8
----------------------------	----------

Dogodki in ljudje	10
--------------------------	-----------

Planinci	17
-----------------	-----------

Napovednik	18
-------------------	-----------

Cerkev	20
---------------	-----------

Zlate maturantke	21
-------------------------	-----------

Intervju	22
-----------------	-----------

Podoba kulture	26
-----------------------	-----------

Potopis	30
----------------	-----------

Šport in rekreacija	32
----------------------------	-----------

Fotoreportaža	35
----------------------	-----------

Poletni utrinki	36
------------------------	-----------

Zadali smo si drzne projekte

Pogovor s podžupanom Občine Šoštanj Vikiem Drevom

Kljub zaostreni gospodarski situaciji, se na Občini Šoštanj trudijo za dvig kvalitete bivanja občanov z vrsto projektov gospodarskega in negospodarskega značaja. »Moramo vedeti, da se na področju infrastrukture v občini Šoštanj do leta 2000, dokler je bil del Šoštanja še vedno v območju rudarjenja, ni naredilo nič, oziroma zelo malo. Šele po tem, ko je bil predviden izkop premoga pod delom Šoštanja opuščen in premogovnik ni več posegal v prostor, smo lahko v Šoštanju začeli s projekti,« je povedal podžupan Občine Šoštanj Viki Drev.

Področje javnih gospodarskih služb je zelo široko. O treh trenutno najbolj aktualnih, smo se pogovarjali z podžupanom, ki na Občini pokriva gospodarske dejavnosti - Vikiem Drevom.

»Na Občini Šoštanj še kako razumemo stisko, ki je nastala tudi zaradi izgube delovnih mest in razumemo potrebe občanov,« pravi Drev. Tudi v občinskem proračunu se pozna brezposelnost, manjši znesek je na strani prihodkov, večja je številka na strani odhodkov, sploh kar se otroškega varstva tiče in subvencij za bivanje. »Politika se kljub vsemu nastalemu odloča za drzne projekte, kot so v tem trenutku izgradnja vrtca in vodovodov, kanalizacije, cest in vsega kar bi bilo v skupno dobro občanov.«

Ceste

Na področju cest v občini trenutno teče kompletna sanacija ceste na tako imenovanem področju Lipa – Florjan. Zaradi dotrajanosti spodnjega ustroja ceste je bilo potrebno temeljito poseči v temelj, cesta bo pridobila tudi na širini. V naslednjem letu sledi drugi del sanacije, do odcepa v Skorno, narejena bosta tudi hodnik za pešce in javna razsvetljava. V bistvu sanacija ni bila predvidena v takem obsegu, pravi podžupan, a je izgradnja kanalizacije, ki poteka na tem območju zahtevala temeljit poseg. Investicija je težka 160.000 evrov.

Prav tako se izvaja sanacija ceste na odseku Grebenšek - Mostnar, drugi del. Ureja se odvodnjavanje ter gradnja novega mostu v smeri Mostnar - Grebenšek. Sanira se tudi vodotok. Okoli 325.000 evrov je namenjenih za ta dela, cesto bo sofinancirala tudi država.

V sklopu izgradnje kanalizacije se popravlja cesta Pohrastnik - Metleče, tudi ta del cestišča bo v bližnji prihodnosti dobil hodnik za pešce in javno razsvetlavo.

»Cest je v občini veliko. V jeseni je predvidena sanacije ceste od graščine do vrha v Lokovici, na Cesti talcev. Ob prenovi ceste bo saniran tudi vodovod. Tudi v Zavodnju je predviden poseg na cestišču, pa del javne poti v Topolšici bo prenovljen, ceste bo potrebno urediti tudi zaradi izgradnje kanalizacije na območjih Pohrastnik, Florjan in Koroška ulica v Šoštanju. V sklopu sanacije plazov v Belih Vodah bo popravljeno cestišče, ravno tako bodo posodobljene nekatere ceste v Ravnah. V Skornem so dela na cestišču zaključena, do kakšnih nepredvidenih posegov pa še tudi lahko pride,« pravi Viki Drev.

Neurje lani novembra je še kako zarezalo v občino Šoštanj, tako v okolje, kakor v proračun. Občina letos zaključuje postavko sanacije po neurju v skladu s proračunom. Zaključujejo se dela na področju zaščite infrastrukture ob vodotokih, prav tako je v teku sanacija plazov, ki so bili po mnenju stroke uvrščeni prioriteto. Žal je v občini res veliko število plazov, ki jih je nujno potrebno strokovno obravnavati, zato razmišljajo, da bi v občinski proračun tudi v naslednjem letu zagotovili dodatna sredstva. Ne morejo se zanašati na pomoč države, ki se do te problematike, milo rečeno, obnaša mačehovsko.

Na Občini so namreč pripravili 35 projektov za sanacije večjih plazov, ravno tako je pripravljena dokumentacija za manjše posege, a kot vemo, denarja ni. Vse projekte je bilo seveda potrebno plačati, ocenjena škoda po neurju je vrtoglavih 5.200.000 evrov. Občina Šoštanj je za najnujnejša dela prejela od države le 271.000 evrov, sama jih je temu namenila 750.000, vse ostalo pa...

Foto: Dejan Tonkli

Vodovod

In ko smo že pri vodah. Naravna nesreča je ena proračunska postavka, druga postavka pa je izgradnja vodovoda. Kot vemo, intenzivno poteka projekt vodooskrbe financiran iz evropskih kohezijskih skladov za Slovenijo. Svoj del prispevajo občine Velenje, Šmartno ob Paki in Šoštanj. Predvideva se obnova treh čistilnih naprav (Čujež v Paki pri Velenju, Mazej v Topolšici in Grmov vrh v Ljubiji) in izgradnja 43 km dolgega cevovoda. Kar 42 milijonov evrov bodo stala dela. »Znano je, da je sistem vodooskrbe star in potreben obnove za daljše življenjsko obdobje. Občine financirajo hišne priključke in del sekundarnega voda, zato je delež občin sorazmerno velik. V tem trenutku (konec avgusta 2013) se izvajajo dela na čistilni napravi Grmov vrh in na cevovodih v Ljubiji. V občini Šoštanj bodo v zimsko pomladnem času zagotovili del sekundarnih del in hišnih priključkov, še prej pa je predvidena izgradnja cevovoda Ravne, ki zajema cevovod, črpališče in vodohran. Cevovod bo tekel tudi na relaciji Lajše – Škale in s tem zaključil javni vodni obroč Šaleške doline. Dela tečejo v skladu s terminskimi plani tudi v ostalih dveh občinah. »Projekt se je žal začel z zamudo,« pravi Drev. Pričetek del so zamaknile pritožbe na razpise, zaključen pa mora biti v letu 2015.

Kanalizacija.

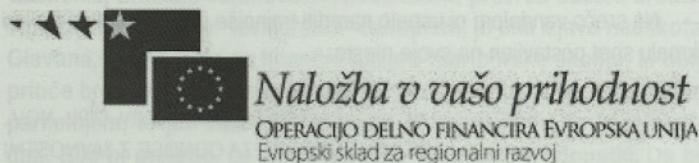
Tudi na področju kanalizacije črpajo v Šoštanju sredstva iz evropskih kohezijskih skladov. V skladu z prijavo na razpis se zaključujejo dela na Koroški cesti, v Metlečah, na relaciji Florjan – Mlakar in Pohrastnik. Tudi v Ravnah se zaključujejo dela, ki so bila delno financirana iz evropskega regijskega programa, na kanalizacijo bo priključenih 250 populacijskih enot (približno 70 gospodinjstev). Še nekaj »manjših« del je predvidenih, na področju Lokovice in Zavodnja, Florjana (Mežnar) in Lokovice (Menih).

»Ob tej priložnosti bi rad poudaril, da Občina skrbi tudi za tiste, ki niso priključeni na sistem kanalizacije.« Drev vabi, da se prijavijo na razpis za izgradnjo malih čistilnih naprav. V proračunu je za to namenjenih 50.000 evrov, v tem trenutku pomaga Občina vsakemu investitorju s tisoč evri. Rok, ko bodo čistilne naprave zakonsko obvezujoče, je konec leta 2017, zato bi bilo s prijavi pametno pohiteti. »Obstaja bojazen, da bo teh sredstev proti izteku roka manj.«

Nekaj posegov bo tudi v vodotoke. Korita reke Pake, Bečovnice, Velunje in dela Toplice, naj bi bila v bližnji prihodnosti na nekaterih mestih urejena, skrb Občine pa so tudi mostovi.

Kanalizacija Ravne

Občina Šoštanj je zaključila dela na kanalizaciji Ravne. S to investicijo je občina zgradila kanalizacijski sistem za odvajanje odpadnih komunalnih voda ter ukinila pretočne greznice, ki so se izlivali v podtalje in porečje reke Pake.

Z naložbo, vredno 564 tisoč evrov, je na kanalizacijsko omrežje na novo priključenih 58 objektov, kar pomeni približno 240 uporabnikov. Novo zgrajen kanalizacijski sistem v Ravnah je dolg 4.171,30 metrov, od tega je 2.541,30 metrov kanalov in 1.630,00 metrov kanalizacijskih priključkov.

Naložbo sofinancira Evropski sklad za regionalni razvoj.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Kanalizacija Topolšica

Topolšici so se razveselili skupno 765 metrov novih kanalizacijskih vodov, in sicer na območju Topolšice – center. Občina Šoštanj je za izgradnjo kanalizacije namenila 144 tisoč evrov, izvedenih pa je bilo osem priključkov za približno 30 uporabnikov.

Kanalizacija Koroška cesta

Občina Šoštanj na kanalizacijski sistem priključuje devet hiš ob Koroški cesti v Šoštanju. Sistem vključuje 154 metrov kanalov in 160 metrov kanalizacijskih priključkov, občina pa bo za dela odštela 47 tisoč evrov.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Obnova ceste Petkovnik - Mostnar

Občina Šoštanj izvaja obnovo ceste od križišča Petkovnik do križišča Mostnar in 250-metrski odsek ceste od Mostnarja prosti Šoštanju.

Izvedla se je tudi rekonstrukcija obstoječega mostu čez potok Florjanščico, armirano betonski konzolni zid in kamnita zložba, ki jo je spodjedel potok v novembrskih poplavih 2012. Zaradi gradnje je na tem odseku popolna zapora ceste, dela bodo zaključena predvidoma v začetku septembra.

Ureditev preglednosti križišča pri vrtcu

Občina Šoštanj je zaradi boljše preglednosti križišča državne ceste proti Lajšam z lokalno cesto proti Topolšici porušila zidno ograjo na igrišču Vrtca Šoštanj. S tem je izvedla preglednostni trikotnik in s tem poskrbela za varno vključevanje v križišče.

Preglednost na tem odseku je bila zaradi postavitve ogledala sicer bistveno boljša, vendar se je občina kljub temu odločila, da poruši omenjeni zid in s tem zagotovi varnost vseh udeležencev v prometu. Dela potekajo s strani vrtca, tako da promet ni oviran, prav tako pa so poskrbeli za ustrezno zaščito otrok, ki se igrajo na igrišču.

Sanacija plazu ob lokalni cesti v Skorno

Ob poplavih novembra lani je plaz spodnesel lokalno cesto v Skorno. Sredi julija se je plaz začel ponovno širiti, zato je Občina Šoštanj pristopila k sanaciji tega plazu. Zaradi zahtevnega terena in tehnologije sanacije plazu je bila cesta v času gradnje popolnoma zaprta.

Ureditev lokalne ceste – odsek Onat v Florjanu

Občina Šoštanj je pristopila k ureditvi lokalne ceste LC 410 040 Odsek Onat v Florjanu. Gre za povezovalno cesto med Florjanom in Topolšico, ureja pa se 150 metrov dolg odsek.

Uredili so odvodnjavanje, tampon, v soboto, 24. avgusta 2013, pa bodo cesto še asfaltirali. Na dan asfaltiranja bo od 6. do 20. ure popolna zapora ceste. Obvoz bo urejen in označen.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Ureditev treh oddelkov vrtca v bivši knjižnici

Junijska je bila otvoritev novih prostorov Mestne knjižnice Šoštanj v Pilon centru. V septembru bodo zaradi izgradnje novega vrtca porušili jedilnico in kuhinjo bivše Biba Roeckove šole, kjer so bili urejeni trije oddelki vrtca – enota Biba.

Za te tri oddelke je Občina Šoštanj zagotovila nadomestno lokacijo v Kulturnem domu Šoštanj, v prostorih bivše knjižnice. Vrtec Šoštanj je prostore uredil, tako da bodo imele strokovne delavke odlične pogoje za delo, otroci pa prostore, kakršne si zaslužijo. Okoli vhoda so uredili tudi ograjo, tako da je zagotovljena tudi varnost otrok.

V notranjosti so zgradili predelne stene, v dveh igralnicah namestili sanitarne koticke, v toaletnih prostorih velike školjke in umivalnike zamenjali z manjšimi (za otroke), ki so jih prestavili iz Bibe, od koder so prestavili tudi nekaj stavbnega in vso ostalo pohištvo ter didaktiko.

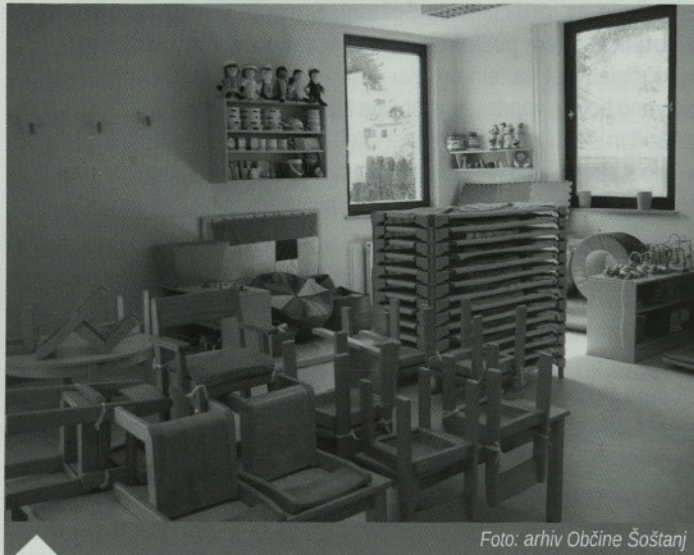

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Ureditev zunanjih žaluzij na šolski športni dvorani

Všportni dvorani Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj je ob različnih aktivnostih nemalo nagajalo močno sonce – bodisi igralcem oz. nastopajočim na parketu ali gledalcem na tribuni.

Ob večjih prireditvah so tako z zunanje strani na okna lepili temno folijo, zato je Občina Šoštanj v začetku poletja pristopila k nakupu novih žaluzij. Montirali so jih konec avgusta, za izdelavo in montažo žaluzij ter za vsa potrebna dela pri električni napeljavi je Občina Šoštanj odštela 12 tisoč evrov.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Skrunjenje kipa Karla Destovnika-Kajuha

Ni potrebno posebej poudarjati, kako pomemben je za naš kraj Karel Destovnik-Kajuh. Veliko naporov posvečamo ohranjanju njegove bogate dediščine, zato nas je pogled na padli kip partizanskega pesnika v soboto, 17. avgusta, zjutraj, toliko bolj razjezil, predvsem pa užalostil.

Na srečo vandalom ni uspelo narediti trajnejše škode, tako da bo kip kmalu spet postavljen na svoje mesto.

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJI SVETOVALEC ZA ODOSE Z JAVNOSTMI

Upravna enota Velenje, Krajevni urad Šoštanj

Postopki izdaje dovoljenj za prebivanje državljanom Republike Hrvaške po vstopu Republike Hrvaške v Evropsko unijo

Spoštovani,

dne 1. 7. 2013 je Republika Hrvaška vstopila v Evropsko unijo. Z njenim vstopom se je spremenil tudi način pridobitve dovoljenja za prebivanje v Republiki Sloveniji. Od 1.7.2013 se za državljane Republike Hrvaške in njihove družinske člane pri izdaji dovoljenja za prebivanje uporabljajo določbe XIII. poglavja Zakona o tujcih (Ur. l. RS, št. 50/11 in 57/11- popr., v nadaljevanju: ZTuj-2), ki urejajo vstop in prebivanje državljanov držav članic Evropske unije in njihovih družinskih članov ter družinskih članov slovenskih državljanov. Druge določbe ZTuj-2 se za njih uporabljajo le, če so za njih ugodnejše ali če ZTuj-2 tako določa. Hrvaški državljani in njihovi družinski člani lahko vstopajo v Slovenijo na podlagi osebne dokumenta. V roku 3 dneh od prihoda v Slovenijo, se morajo prijaviti na policijski postaji v kraju nameravane prebivanja. V kolikor pa želijo hrvaški državljani dalj časa ostati oziroma bivati v Sloveniji iz razlogov kot so zaposlitev ali delo, napotitev na delo v Slovenijo in čezmejno opravljanje storitev, združitve družine in drugi utemeljeni razlogi ter študij, si morajo pred potekom 3 mesecev (od prihoda v Slovenijo) na upravni enoti v kraju prebivanja pridobiti potrdilo o prijavi prebivanja in v roku 8 dni od vročitve potrdila prijaviti prebivališče.

Obenem vas obveščamo, da je bil v Uradnem listu Republike Slovenije, št. 55 z dne 28. 6. 2013 objavljen Zakon o uveljavitvi prehodnega obdobja za zaposlovanje in delo državljanov Republike Hrvaške v Republiki Sloveniji po vstopu Republike Hrvaške v Evropsko unijo (ZUPOZDD), ki ureja **začasno prehodno obdobje dveh let za zaposlovanje in delo** državljanov oziroma državljanov Republike Hrvaške v Republiki Sloveniji po vstopu Republike Hrvaške v Evropsko unijo. Državljan Republike Hrvaške se tako v Republiki Sloveniji po vstopu v Evropsko unijo še naprej zaposlujejo in delajo pod pogoji, ki jih določajo predpisi Republike Slovenije, ki urejajo zaposlovanje in delo državljanov držav, ki niso članice Evropske unije, Evropskega gospodarskega prostora ali Švicarske konfederacije, kar pomeni, da za zaposlitev oziroma opravljanje dela v Republiki Sloveniji **potrebujejo delovno dovoljenje**, kadar tako določa Zakon o zaposlovanju in delu tujcev (Ur. l. RS, št. 26/11).

BRIGITA MERNIK, UNIV. DIPL. PRAV.
VODJA ODDELKA ZA UPRAVNE NOTRANJE ZADEVE

☐ Poletni spini*

Ena bolj hecnih izjav letošnjega poletja, ko so se kisle kumarice komaj umikale »spinovski«, neštetokrat prevrteni dušeni drobovini, začinjeni z JJ v »levičarskih« časopisih, je bila izjava nadškofa Glavana, ki je krivdo za finančni hazard mariborske škofije, ki bolj pritiče brezbožnim laikom, kot verski skupnosti, skušal naprtiti kar parkelnjem, ki jim zato ob letošnjem Miklavževanju ne kaže zavidati. Bilo bi prelepo, če bi res šlo tako preprosto z odpustki. Da bi vse, kar so pohlepneza zakuhali v talarjih ali frakih, pod križem ali komunistično zvezdo, valili na »nasprotno« stran. Ateisti svoje grehe na verno stran, verni pa bi jih odlagali v spovednicah, ter jih brisali z molitvijo pokore. Ne bo šlo tako. Treba se bo obrniti k sebi. In se pogledati v ogledalo. Tudi v Šoštanju. Ne samo kazati v Velenje, Ljubljano ali Bruselj.

Res je hudo v naši družbi predvsem zato, ker na obzorju ni moralne avtoritete. Ni pozitivnega vzgleda. Nevtralni opazovalci bomo od osamosvojitve naprej lahko »potegnili ven le nekaj malega« primerov. Če se omejim na politiko, se upam omeniti samo dva. Jožeta Pučnika in Katjo Boh. Mnogi bi izpostavili še enega pokojnika. Janeza Drnovška in spregledali vso njegovo vladavino, ki je z zakoni podprla krajo, ki se ji reče nedokončana tranzicija. Če se ozremo po aktualnih, na čelu s predsednikom države, ni enega omembe vrednega. V negativnem smislu, pa bi težko našli prvaka med dvoličnejši, lažnivci, tatovi in goljufi. V vseh treh vejah oblasti in vsem drugem vejevju, na katerem gnezdiijo parlamentarni, vladni in sodni oblastniki. In to nas bo pokopalo. Nenačelnost, pohlep, hinavščina, egoizem in lenoba.

Toda takšnim izjavam kot je bila o hudem duhu, ki se je lotil škofijske finančne telovadbe, se lahko posmehujemo. Kot se lahko samo nasmihamo slabo prikriti zlizanosti levih in desnih, črnih in rdečih, brezbožnih in bogaboječih mešetarjev iz Šaleške doline, ki jih kot večje na luč, privlači poldruga milijarda evrov, ki se skozi šoštansko elektrarno zgolj pretakajo, kot Paka skozi Šaleško dolino. V Hudi luknji noter in skozi Penk ven. Tukaj pa ostajajo samo ničvredne usedline, ki se bodo slej ko prej z vsemi resursi sonaravnega razvoja, za večno, ali vsaj milijon let, potopile na dno škalsko-velenjsko-družmirsko-šoštansko-topolškega jezerskega sistema.

V takem okvirju in spinovski maniri odvrčanja pozornosti velja prebrati magnetograme neštetih parlamentarnih govoričenj o »našem« bloku, še posebej tiste dele, ki jih prispevajo poslanci iz naših krajev, na čelu s Srečkom Mehom in Jožetom Kavtičnikom.

Pa vse to bi še nekako šlo, če ne bi z vonjem po smrti, kot sarin, skoraj nevidno, prihlapela med nas, v odročnih kottiških slovenskih medijev spregledana novica, da je še zadnji, »po krivem« obtoženi naklepne- ga uboja, takrat še nevtralnega novinarja Mira Petka, uveljavil več deset tisoč evrov težko odškodnino, ki jo je prejel za udobno poležavanje v »priporu«, pred televizijo, na proračunski hrani in postelji, v oskrbi države tako rekoč, na varnem pred svojimi »pajdaši«. Tukaj vsa logika odpove. Kako je to mogoče? Če se še tako trudimo in tiščimo na površje misel, pa bolj idejo, kot dejstvo, da so sodišča neodvisna in ostra v iskanju pravice in kaznovanju krivice, se tukaj zalomi. Še posebej ko se še bolj potuhn- njeno zraven podtikajo spini v smislu – saj Petek se je prodal politiki..., ker ni postal član SD, ampak ima »njegova« stranka en »S« preveč. Ste kdaj slišali, da bi se Mojca Drčar Murko, ali Tanja Fajon prodali v politiko? Ne, ker je »naravno« da novinarji jadrajo na levem boku.

V takšni družbi živimo in potem se čudimo, da se nam tujci čudijo.

Te zadnje tople dneve letošnjega poletja, sem izkoristil, da sem po dolgem času, v dveh dneh obiskal svoje najljubše kottičke ob zgornjem toku Velunje in nekdane meandre na gabrškem polju proti Družmirju. Meandri so se spremenili v kanjono sotesko, ki si jo je zbrusila hudourniška Velunja v dveh, treh letih. Zdaj si po naravnih fizikalnih zakonih krajša pot na dno Družmirskega jezera. Tako lahko v naravi podoživljamo sliko, ki so je restavtorji pred nekaj leti naslikali na fasado gabrske cerkve. Svetega Urha je nadomestil Sveti Krištof ki čez Družmirsko jezero tovoru ubogega popotnika, da si ne zmoči nog... Da gre za Družmirsko jezero, ne gre dvomiti, saj je na obali široke vode naslikana šoštanska elektrarna.

Ko sem prvič začuden zrl v to »sveto« podobo elektrarne, nisem mog- le doumeti, ali gre za cerkveno podporo šestemu bloku, ali pa za kritiko ekološke sanacije Šaleške doline. Vsakdo si lahko sliko razlaga po svoje. Tako dvomno in prikladno za ta čas. Nedoločno in neodločno. Vsem všečno. Da se je »po bitki« lahko priključiti zmagovitim »generalom«.

Spin prve vrste!

* **spin**: oznaka z manjvredno novico ali novinarsko manipulacijo, s katero se v medijih izpodriva oz. prikriva pomembne informacije.

Foto: arhiv

Slovakom prodali napređovalni stroj GPK-PV za izdelovanje jamskih prog

Premogovnik Velenje je podpisal pogodbo za prodajo napređovalnega stroja GPK-PV z največjim slovaškim rudnikom Hornonitrianske Bane iz Prievidze. Gre za posel v vrednosti 775.000 evrov, ki je plod lastnega inženirskega znanja in je nov pomemben dosežek Premogovnika Velenje, saj gre za prvi prenos sodobne rudarske tehnološke opreme znotraj trgov Evropske unije.

Na povabilo predsednika Uprave Premogovnika Velenje dr. Milana Medved so se podpisali pogodbe in obenem tradicionalnega, že 53. Skoka čez kožo udeležili najvišji predstavniki slovaškega rudnika. Podpisu pogodbe so prisostvovali glavni tehnični direktor Miroslav Bražina, vodja Proizvodnje Karol Dubnický, vodja Tehničnih služb Jan Jankula in vodja Priprav Róbert Perniš.

Stroj, ki so ga Slovaki imeli na preizkusnem obratovanju, so po podpisu pogodbe zdaj dokončno odkupili. Konec preteklega meseca je bila na Slovaškem štiričlanska ekipa strokovnjakov iz Premogovnika Velenje, ki je v skladu s pogodbo izvedla tehnični pregled stroja. Ugotovili so, da je po dokončanju testnega obdobja stroj v zelo dobrem stanju. Slovaki so v tem času z njim naredili približno 860 metrov prog v izjemno zahtevnih razmerah. Kupec, ki je z napređovalnim strojem GPK-PV zelo zadovoljen, ga je namreč v minulem letu testiral v izjemno zahtevnih pogojih, saj je ta brezhibno deloval tudi v 22° naklonu navzdol in 25° naklonu navzgor. V Premogovniku Velenje smo takšen stroj

do zdaj obremenili z naklonom, ki je znašal največ 15° navzdol. Tako ekstremnih pogojev, kot so jih imeli Slovaki, v našem premogovniku še nismo imeli.

Napređovalni stroj GPK-PV, katerega proizvajalec je Premogovnik Velenje, smo po vseh poskusnih obratovanjih in testiranjih, certificirali v skladu z evropsko zakonodajo. Zanj smo pridobili certifikat ATEX (Ex I M2 za uporabo stroja v metanski jami). Gre za konzolni stroj, ki ima elektro-hidravlični pogon in je namenjen izdelavi jamskih prog, preseka 4,7–24 m². Primeren je za rezanje materialov trdote do približno 70 N/mm². Navedeni stroj je plod skupnega znanja naših strokovnjakov z ruskim proizvajalcem ogródja napređovalnega stroja KMZ Chelyabinsk – Kupeysk. Premogovnik Velenje ima za trženje tega stroja ekskluzivno zastopstvo za EU ter v Srbiji, Makedoniji, Bosni in Hercegovini, Turčiji, Indiji, Maleziji, na Filipinih, Novi Zelandiji in v Avstraliji.

Premogovnik Velenje je s slovaškim rudnikom Hornonitrianske Bane že doslej dobro sodeloval, zaradi česar so tudi možnosti nadaljnega sodelovanja velike. Slovaki za potrebe novega jamskega področja v svojem rudniku pripravljajo izdelavo daljšega odseka, v dolžini približno 600 metrov, zato želijo proizvodnjo avtomatizirati. Z njimi smo se že začeli dogovarjati za dobavo podajalnika lokov za vgradnjo ločnega podporja PL – 08 PV, ki je tudi plod lastnega znanja, ter v nadaljevanju še enega napređovalnega stroja GPK-PV. Ker na Slovaškem nimajo več rudarske šole in tudi svojih kadrov nimajo več kje izobraževati, so izrazili željo, da bi njihove zaposlene izobraževali pri nas, še posebej delavce na pripravskih deloviščih pri izdelavi jamskih prog.

PV

Uspešno izvedena zunanja presoja v RGP

Vhčerinskem podjetju Premogovnika Velenje v družbi RGP je bila konec junija uspešno izvedena redna zunanja presoja integriranega sistema po zahtevah standardov za vodenje kakovosti ISO 9001:2008, za ravnanje z okoljem ISO 14001:2004 ter za varnost in zdravje pri delu BS OHSAS 18001:2007.

Izvedli so jo presojevalci Slovenskega inštituta za kakovost in mero-

sloje – SIQ. Potekala je na različnih lokacijah, in sicer v prostorih uprave podjetja v Velenju, v kamnolomu v Paki pri Velenju, betonarni v Prelogah in na delovišču novega jaška NOP II. Presojani so bili vsi osnovni procesi delovanja družbe od proizvodnih do storitvenih.

Skupine presojevalcev pri svojem delu niso ugotovile neskladnosti. Prepoznale pa so niz pozitivnosti, kot so velik inovativni potencial, izjemna rast prihodkov, ciljna usmerjenost organizacije, pozitivna usmer-

jenost vodstvene strukture, velika občutljivost za družbeno odgovorno poslovanje in skrb za okolje, jasno opredeljene kompetence zaposlenih, zelo kooperativno okolje, veliko znanja in zelo dobro poznavanje stroke, dobro obvladovanje zakonodaje in spremljanje ter upoštevanje sprememb in izvedbenih predpisov.

Tehnični vodja in presojevalci pred spustom v notranjost jaška NOP II
Foto: arhiv PV

Vse to potrjuje vizijo nenehnega izboljševanja družbe RGP in je dobra motivacija za vse zaposlene, ki se iz leta v leto bolj zavedajo, da je vpeljeni integrirani sistem v veliko pomoč za učinkovito in varno izvedeno delo.

PV

V PV Zimzelen skupina za samopomoč pri demenci

VPV Centru starejših Zimzelen v Topolšici je konec junija začela delovati skupina za samopomoč svojcem oseb, obolenih za demenco. V skupini so prepričani, da so prav svojci tisti, ki si lahko med seboj veliko pomagajo. Bolezen bližnjega je tisto, kar jih povezuje.

Osnovna dejavnost skupine je pogovor in druženje članov z istimi interesi. Koncept samopomoči je v obliki skupine ljudi, ki se družijo na prostovoljni ravni, izhodišča za srečevanja so medsebojno spoznavanje, pridobivanje informacij o demenci, iskanje oblik pomoči, izmenjava izkušenj, medsebojna pomoč, podpora in opora. Je tudi podoživljanje podobnih stisk in izkušenj, zato lahko drug drugega bolje razumejo in podpirajo.

Skupina je odprtega tipa, zato so vabljeni vsi svojci, tudi tisti, ki v domačem okolju skrbijo za obbolelega za demenco in se vsakodnevno srečujejo s problemi te bolezni.

Vtise s prvega srečanja sta strnili tudi dve udeleženci. **Nada Vukadinović Beslić** je povedala, da so tovrstna srečanja za svojce oseb z demenco vedno več kot dobrodošla, predvsem za tiste, ki imajo doma starše z demenco in se spopadajo s težavami, ki jih ta bolezen prinaša. »Z mojem sva prehodila hude čase in doživela veliko neprijetnosti, ko je bila moja mama še doma, v svojem stanovanju. Marsikaj bi lahko uredili drugače, če bi mamine težave, spremembe pripisali demenci. Kljub temu da zdaj že imava nekaj izkušenj z demenco, sva na srečanju v PV Zimzelenu dobila nove informacije, dobro je o tem tudi spregovoriti naglas. Srečanje je bilo dober začetek in upam, da boste s temi skupinami nadaljevali in pritegnili še več ljudi.«

Ida Arcet se je skupine za samopomoč svojcemudeležila z možem. »Bila sva zelo vesela, da sva se prvič srečala z ljudmi, ki to bolezen spoznavajo in jo skušajo razumeti tako, kot sva jo midva, že najmanj pred petimi leti. Takrat nama na žalost ni znal nihče laično povedati, kaj se dogaja in kako se začnejo kazati prvi simptomi demence ter kako se sprijazniti s tem. Zato bi si želela, da bi v tej skupini sodelovalo čim več

svojcev, znancev in prijateljev. Morda bi s tem bila marsikomu prihranjena vsaj ta prva neznanka, kaj se dogaja z njimi in njihovimi dragimi. Precej manj trpljenja in bolečin bi bilo za nas vse. Zdelo bi se nama prav, da bi pri tem sodelovali tudi strokovno in predvsem praktično izkušeni ljudje, tudi strokovnjaki iz zdravstva. Srečanj se bova, če bo le mogoče, udeleževala še naprej, saj nama druženje s tako prijetnimi ljudmi veliko pomeni, kajti bolečina, da svojci zasanjano odhajajo neznano kam in zakaj, nikoli ne izzveni. Srečna sem, da domujejo v Dolini meseca, kajti tudi njihove misli so verjetno skrivnostno lepe kot lunin sij.«

Srečanja bodo potekala vsak zadnji četrtek v mesecu ob 18. uri v prostorih PV Centra starejših Zimzelen v Topolšici, naslednje bo v septembru.

Uspešna akcija Brezskrbne počitnice za vse otroke

Letos spomladi je v vseh družbah v Skupini Holding Slovenske Elektrarne potekala dobrodelna akcija Brezskrbne počitnice, v okviru katere smo zaposleni zbirali rabljene, a dobro ohranjene rekvizite za počitnice otrok iz socialno ogroženih družin.

Akciji, ki je trajala do 20. junija, smo se pridružili tudi zaposleni v Skupini Premogovnik Velenje. Zbrali smo lepo število otroških plavutk, podvodnih mask, čevljev za vodo, rokavčkov, otroških rešilnih jopičev, plavalnih blazin, napihljivih žog za vodo in drugih športnih rekvizitov ...

Foto: arhiv PV

Zbrane rekvizite je v ponedeljek, 8. julija 2013, sekretarki Medobčinske zveze prijateljev mladine v Velenju Kristini Kovač predala vodja Službe za odnose z javnostmi Skupine Premogovnik Velenje Tadeja Jegrišnik, ki je ob tem povedala: »V Premogovniku Velenje smo kot družbeno odgovorno podjetje veseli, da so med našimi zaposlenimi vrednote, kot so solidarnost, pripravljenost pomagati, požrtvovalnost, še vedno žive, kar se pokaže, kadar je potrebno priskočiti na pomoč – pa naj gre za pomoč ob naravnih nesrečah, kot so poplave, požari, ali ob socialnih stiskah ljudi. Ker so se že začele poletne počitnice, ko z velenjsko medobčinsko zvezo prijateljev mladine letuje veliko število otrok, bodo otroci predmetov na letovanju gotovo zelo veseli, zaposleni v družbah Skupine Premogovnik Velenje pa dejstva, da smo jim lahko pri tem vsaj malo pomagali.«

Odkritje spominske plošče na domačiji Rezoničnik v Belih Vodah

28. junija je minilo 22 let, ko sta major Jože Kalan in tehnik-letalec Bogomir Šuštar na Golteh pristala z lahkim helikopterjem takratne Jugoslovanske ljudske armade SA 341 gazela in prebegnila na stran Teritorialne obrambe Slovenije. Helikopter je bil skrit in varovan od 28. junija naprej na štirih lokacijah, ko so ga po osamosvojitveni vojni 13. novembra 1991 na letališču Lajše pri Šoštanju naložili na tovornjak in odpeljali v Avstrijo na popravilo in servis.

V petek, 28. junija ob 22. obletnici sta Občina Šoštanj in Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Šoštanj za pogumna dejanja, povezana s prevzemom, maskiranjem in varovanjem helikopterja gazela, prvega helikopterja Slovenske vojske, svečano odkrila spominsko obeležje na domačiji Rezoničnik, po domače Leskovšek v Zaloki nad Belimi Vodami, ko je bil na tej lokaciji v času od 10. do 16. julija 1991 skrit

helikopter gazela z oznako TO-001 Velenje.

Odkritje spominskega obeležja so s svojo prisotnostjo počastili župan občine Šoštanj Darko Menih, predstavniki občine Šoštanj, člani nekdanjega območnega štaba TO Velenje, dobitniki spominskega in bojnega znaka Golte 1991, ki so sodelovali pri varovanju posadke in helikopterja, člani Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Šoštanj, predstavniki Območnega združenja veteranov Mozirje in drugi gostje.

O dogodkih v teh letih sta spregovorila župan občine Šoštanj Darko Menih in predsednik Območnega združenja ZVVS Šoštanj Leon Stropnik, ki sta se Rezoničnikom za to pogumno dejanje še posebno zahvalila.

V kulturnem programu je sodelovala manjša zasedba na trobilih godbe Zarja Šoštanj, spominsko ploščo pa so odkrili župan občine Šoštanj Darko Menih, predsednik OZVVS Šoštanj Leon Stropnik in domačina Marija in Roman Rezoničnik. Po svečanem odkritju so veterani in ostali gostje znova obudili spomine na dogodke iz leta 1991.

ZDENKO ZAJC

Udeleženci odkritja spominskega obeležja v Belih Vodah. Foto: Zdenko Zajc

Proslava ob Dnevu državnosti

Ob Dnevu državnosti sta Krajevna skupnost Zavodnje in Kulturno društvo Ivan Napotnik priredili proslavo v Zavodnju.

Proslava se je začela s kratkim umetniškim programom, v katerem so sodelovali otroci, Oktet Zavodnje in citrar Ivan Knez. Vse to se je ob velikem številu krajanov dogajalo ob lipi, ki smo jo zasadili prvo leto samostojne domovine in je zdaj že prav lepo drevo. Zato poteka vsako leto njene starosti meritev prirastka. Ugotavljamo, da je vsako leto 6 do 7 centimetrov debelejša. Meritev so opravili župan občine Šoštanj Darko Menih, predsednik Krajevne skupnosti od Peter Anželak in predsednik Športnega društva Cveto Grabner.

Foto: Darko Vučina

Tridesetič in ne zadnjič

Tekmovanje »starih pump«

Tekmovanje ročnih in motornih brizgaln, ki ga je Prostovoljno gasilsko društvo Šoštanj mesto letos izvedlo že tridesetič, ni tekmovalje v klasični gasilski obliki, saj na prizorišču ni najsodobnejša oprema, ki jo uporabljajo gasilci pri svojem aktivnem delu.

Ne, na prizorišču so konji, vozovi, brizgalne stare sto in več let, gasilci pa v oblekah, kot so jih nosili njihovi tovariši desetletja nazaj. Nadvse zanimivo in neprecenljivo tudi v etnološkem smislu. Organizatorjem se vsako leto posreči narediti prireditve zabavno in poučno hkrati, zato je dobro obiskana. Razveseljivo je, da je v Sloveniji kar nekaj društev, ki v svojih gasilskih domovih skrbno čuvajo staro gasilsko opremo, ki je celo aktivna. Seveda ne tekmujejo samo moški, tudi ženske desetine posegajo v tekmovalni del in dokazujejo svojo »tovarištvo« z moškimi.

Letošnjega tekmovanja, ki je bilo 17. avgusta, se je v kategoriji starih ročnih brizgaln udeležilo enajst moških desetini, vključno z desetino PGD Šoštanj mesto, ki je tekmovala izven konkurence. Tekmovalce so tudi tri ženske desetine. V kategoriji motornih brizgaln je tekmovalo enajst moških desetini ter dve ženski desetini. Pri obeh kategorijah je izven konkurence tekmovala šoštanjka ženska desetina. Izkazalo se je, da je ženska desetina izjemno dobro pripravljena. Bravo, gasilke! Ker so tekmovalce izven konkurence, se je rezultat upošteval samo za pokal Sa-Ša regije, kjer so zaslužene prejele prehodni pokal. Ampak pojdemo po vrsti ...

Tekmovanje se je začelo ob 16. uri in potekalo nemoteno ob zanimivih komentarjih Tonija Reharja. Po zaključku so komisije razglasile rezultate. Kot se spodobi je dogodku prisostvoval župan Občine Šoštanj Darko Menih, ki je poleg pozdravnega nagovora in čestitk vsem gasilkam in gasilcem tudi podelil pokal zmagovalcem kategorije motornih brizgaln. Predsednik sveta Sa-Ša regije in član predsedstva gasilske zveze Slovenije Janko Žunter in podpoveljnik gasilske zveze Zvonko Glažer sta pohvalila organizatorje in tekmovalce in jim želela nadaljnje uspešno delo. Pokale so podeljevali še Savina Naraks, predsednica komisije za veterane Sa-Ša regije, Jože Drobež poveljnik GZ Šaleške doline in poveljnik PGD Šoštanj mesto Milan Roškar. Posebne nagrade je podeljeval Boris Goličnik, predsednik PGD Šoštanj mesto, ki je v svojem zaključnem govoru poudaril pomen tekmovanja, delo gasilcev in neverjetno angažiranost celotnega društva ob tem dogodku.

Izkazalo se je, da so v kategoriji ročnih brizgaln najbolj uspešni Požarna bramba Vransko, sledili so jim PGD Šmarje SAP in nato PGD Braslovče. Prvo mesto pri ženskah je šlo v Ljubno ob Savinji, drugo pa v Blanco.

V kategoriji motornih brizgaln so zaslužno zmagali gasilci iz Paške vasi, ki so dobili tudi prehodni pokal, drugi so bili domači gasilci PGD

Topolšica in tretji PGD Kapla Pondor. Zmagovita ženska desetina je v Šoštanj prišla iz PGD Kapla Pondor.

Res ima tekmovanje v Šoštanju najdaljšo tradicijo, a zgledu so sledila gasilska društva v regiji, zato so se rezultati šteli tudi za pokal Sa-Ša regije. Tu so se upoštevali rezultati domače ekipe PGD Šoštanj mesto, kjer je ženska desetina zmagala tako v kategoriji ročnih brizgaln kot v kategoriji motornih. Še enkrat čestitke!

Poleg rezultatov tekmovanja, se ocenjujejo tudi kategorije izven njega. Tako je plaketo najstarejšemu tekmovalcu Alojzu Govekarju, ki šteje častitljivih 89 let iz PGD Pobrežje pri Savinji, kot ostale plakete podelil predsednik društva Boris Goličnik. Najstarejša tekmovalka je bila Zala Mlakar iz domačega društva, šteje pa...ne, ne bomo povedali, ker jih tovarišica spretno skriva. Najbolj izvirna desetina je bila ekipa Dekanov, ki je prejela sliko sv. Florjana, delo slikarja Draga Šumnika Luke. Kako gre plato piva k sliki, vedo tako tisti, ki so jo naslikali, kot tisti, ki so sliko prejeli, saj tudi dobre slike ne moreš gledati žejen. Baje. Pa še nagrado za oddaljenost je dobila ta desetina, tako da je bilo pivo več kot dobrodošla popotnica.

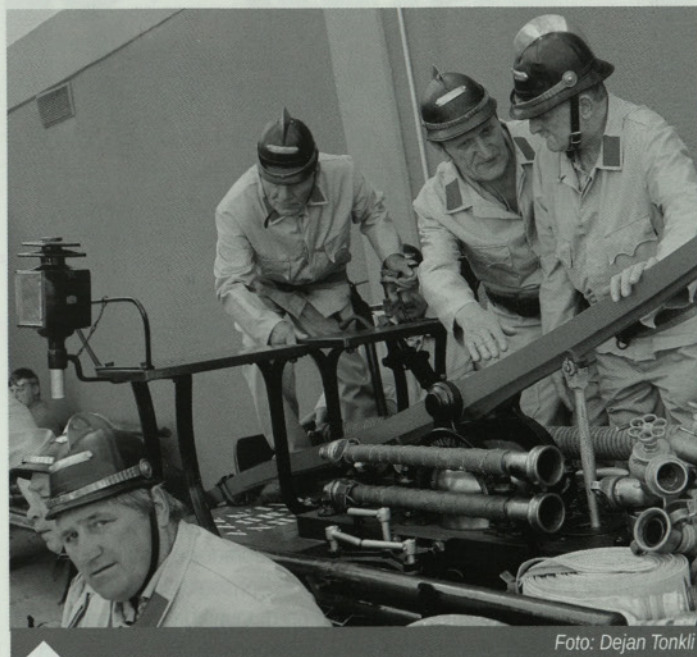

Foto: Dejan Tonkli

Tekmovanje traja že trideset let. In že 28 let se tekmovanja udeležuje ekipa PGD Starše in na vseh osemindvajsetih je sodeloval Anton Dobnik. Na take vrste zvestobo lahko naletiš samo pri gasilcih. Bravo ekipa Starš in še veliko zdravja njihovemu tovarišu.

Bilten 30 let tekmovanja starih ročnih in motornih brizgaln

Ob 30. Letnici tekmovanj je bil izdan lep, pregleden in slikovno ter tekstovno bogat bilten, ki ga je uredila Anica Brložnik. V njega je prispevala tudi precej zapisov. Fotografije v njem, ki prikazujejo, Šoštanj, desetine, opremo, tekmovanja, portrete, so delno iz arhiva PGD Šoštanj mesto, nekaj pa so jih prispevali Marjan Tekauc, Marko Kodrun Boris Goličnik, Vojko Bricman, Andraž Roškar, Aleksander Kavčin in arhiv Naš čas. Bilten je oblikovala Janja Košuta Špegel iz Našega časa, v tristo izvodih ga je natisnila tiskarna Sponka.

Dobrodošli tridesetič v Šoštanju je svoj uvod ob zahvali nekaterim sodelujočim dodala Anica Brložnik, svoje misli so v njem delili še šoštanjki župan Darko Menih, direktor Termoelektrarne Peter Dermol ter seveda predsednik PGD Šoštanj mesto Boris Goličnik in poveljnik Milan Roškar. V njem je nekaj podatkov o zgodovini gasilstva, orodju in opremi, o prvem tekmovanju starih ročnih in motornih brizgaln, katerega pobudnik je bil tovariš Ivan Ojstešek. Tudi vabilo za prvo tekmovanje, kot vabilo za 30. tekmovanje sta domiselno dodana in pa še najstarejši šoštanjki gasilci so našli v njem mesto. Bilten je bil lepo darilo vsem ekipam zadnjega tekmovanja.

MILOJKA B. KOMPREG

Kmetijska zadruga Šaleška dolina

V Topolšici slovesno odprtje prenovljene trgovine

Zadnji četrtek v juliju je v Topolšici potekala slovesnost ob odprtju nove živilske trgovine. Franšizno prodajalno je skupaj z Mercatorjem odprla Kmetijska zadruga Šaleška dolina.

Od 1. septembra naprej bo v trgovini delovala tudi pogodbeni pošta, tako bodo poštni storitve dostopne vse dni v tednu. Ob tej priložnosti je zadruga topolškim gasilcem simbolično predala bon za 1.000 evrov. Dogajanje so popestrili šoštanjka godba in citrar Ivan Knez ter pevke Jesensko cvetje.

Foto: Marija Lebar

Slovesni dogodek je privabil številne domačine, pa tudi ostale goste, saj je bila želja po trgovini v Topolšici prisotna že vse od kar so prejnjeno pred časom zaprli. Prav zato so predstavniki krajevne skupnosti Topolšica in občine Šoštanj na tukajšnjo zadrugo naslovili pobudo, da se loti novosti v svoji poslovni praksi in ostalim trgovskim programom doda še živilskega. V Kmetijski zadrugi so pobudi prislunili in v projekt vložili veliko truda, uspeh pa je kronalo odprtje trgovine, ki bo v jeseni ponujala tudi vse poštni storitve.

Slovesnost je povezovala Milojka Komprej, ki je med drugim povedala: »Kot je bilo že uvodoma rečeno, je bilo za obnovo trgovine potrebnih kar nekaj odločitev in korakov. Na kmetijski zadrugi Šaleška dolina so do sedaj uspešno izvedli kar nekaj projektov, trgovina z živili pa je bila poseben izziv, novost, ki ni ravno vsakdanja v njihovi dejavnosti. Ampak kdor pozna direktorja zadruga Ivana Dreva ve, da se ta ne boji napraviti koraka naprej. Skupaj z ekipo, na katero vedno prisega, je prislunil vzpodbudi, ki je prišla s strani lokalne skupnosti in rezultat je tukaj.«

Sledil je govor direktorja Ivana Dreva. Ta se je zahvalil tako svojim sodelavcem kot članom upravnega odbora zadruga, pri obojih vedno naloži na konstruktivno sodelovanje in podporo svojim zamislim. Izrazil je prepričanje, da bo nova trgovina popestrila topolški vsakdan zlasti tistim, manj mobilnim prebivalcem. V tako turističnem kraju, kot Topolšica je, pa si kakovostne ponudbe brez trgovine in pošte sploh ni mogoče zamisliti. Pošta bo sedaj skupaj s trgovino na voljo vse dni v tednu, med tem, ko je bila prej odprta le po nekaj ur.

Zbrane je nagovoril tudi župan občine Šoštanj Darko Menih. Zahvalil se je zadrugi, da je prislunila željam in pobudi lokalne skupnosti. Spomnil se je tudi časa, ko se je na isti lokaciji v Topolšici trgovina odpirala prvič, to je bilo v devetdesetih letih, ko so bili na tedanji slovesnosti prisotni številni udeleženci, ki so prišli tudi tokrat. Med njimi je bil nekdanji

šoštanjki župan Bogdan Menih, ki je takrat skupaj z Vikijem Drevom slovesno odprl trgovino. »V tem smislu lahko trdimo, da se na nek način zgodovina ponavlja,« je dejal Darko Menih in izrazil prepričanje, do bo nova pridobitev služila v zadovoljstvo tako domačinom kot gostom.

Zvrstili so se še ostali govorniki, sledila pa je dobrodelna donacija, na katero KZ Šaleška dolina ne pozabi na nobeni od svojih slovesnosti. Tokrat je predsednik upravnega odbora zadruga podaril vrednostni bon v višini 1.000 evrov Prostovoljnemu gasilskemu društvu Topolšica. Darilo je prevzel in se zanj zahvalil predsednik društva Boštjan Mikuž.

Prenovljeno trgovino je blagoslovil šoštanjki župnik monsinjor Jože Pribožič, ki je omenil, da datum otvoritve ni bil izbran slučajno, saj na ta dan goduje sv. Jakob, ki je zavetnik topolške cerkve. Sledilo je slovesno rezanje traku in ogled trgovine, kamor so ljudje vstopali s pričakovanjem in veseljem. Iz besed domačinov, zlasti starejših, je bilo čutiti zadovoljstvo, da ima kraj spet lepo in sodobno živilsko prodajalno.

Kot nam je v pogovoru povedal Ivan Drev, je zadruga v projekt vložila okoli 50.000 evrov, v kar niso vštete trgovske zaloge. Prostori so veliki 155 kvadratnih metrov, v prodajalni pa je delo našlo pet zaposlenih.

MARIJA LEBAR

Ultramaratonec Radovan Skubic tudi v Šoštanju

Vpetek, 2. avgusta, se je ultramaratonec Radovan Skubic Hilarij v družbi mengeškega župana pripeljal tudi pred občino Šoštanj.

Hilarij si je že v lanskem letu zastavil cilj, da bo prekolesaril vseh 211 občin s sporočilom o povezovanju in varovanju zelenega okolja. Zaradi poškodbe ni mogel dokončati zastavljene poti, zato je v letošnjem letu nadaljeval s projektom. Ob 15.00 se je pripeljal pred občino Šoštanj, kjer ga je sprejel župan Darko Menih in mu čestital za podvig, mu predal zemljevid Šoštanja in nekaj promocijskega gradiva.

Oba sta v kratkem razgovoru ugotovila, kako pomemben je v današnjih časih pravilen odnos do okolja, saj vpliva na boljšo kakovost življenja na vseh področjih. Na zemljevid Slovenije, kjer so bile označene vse občine, ki jih je Radovan Skubic Hilarij že obiskal, je župan Šoštanja nalepil zelen lipov list. Zemljevid je bil že skoraj poln, kar je potrjevalo, da bo ultramaratonec Hilarij letos uspešno opravil zastavljeni cilj, pot zelenega ambasadorja.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Prvi tabor mladih godbenikov v Šoštanju

V Šoštanju je od ponedeljka 19. avgusta, do petka 23. avgusta potekal tabor mladih godbenic in godbenikov, ki ga je organiziral Pihalni orkester Zarja. Do take oblike izobraževanja je prišlo v Šoštanju prvič, pobudo zanjo je dal Miran Šumečnik, strokovni vodja orkestra, ki je zaradi velikega števila mladih v orkestru pomislil, da bi bilo bolje, da organizirajo tabor kar v Šoštanju, kot da pošiljajo mlade glasbenike drugam.

»Ideja je naletela na pozitiven odziv, tako pri mladih, kot pri njihovih starših, saj so taki tabori vedno povezani s stroški«, je povedal na zaključku tabora predsednik društva Srečko Potočnik, ki je prevzel v roke organizacijo.

Foto: Milojka B. Kompnej

Tabor je potekla v prostorih Glasbene šole Šoštanj, zaključna prireditve je bila v Kulturnem domu. Mladi godbeniki, ki so v Šoštanj prihajali iz Koroškega, Savinjskega in Šaleškega konca, so z delom pričeli ob 09.00 dopoldan, končali pa približno ob 18.00. Z vmesnim časom za kosilo in za drobna razvedrila, je bil tak tempo zahteven, a zaradi velike pripravljenosti, tako s strani udeležencev tabora, kot s strani mentorjev, Graga Dermola, Sandija Pečovnika, Šoele Obšteter, Davorja Plambergerja, Davida Špeca in Mirana Šumečnika, tudi izvedljiv. Vaje so bile skupne in po sekcijah. Mentorji so se odlično izkazali, učenci pa še bolj, kajti zaključni koncert, dobro uro trajajočega program, je bil sad eno tedenskega dela. Neverjetno kako dobro so zaigrali zahtevne skladbe, tako, da je želja Mirana Šumečnika, da bi se s tem programom predstavili na mladinskem tekmovanju. Upa, da bo naletel na podporo udeležencev, skupaj s predsednikom sta namreč zelo ponosna na mlade moči. »Odlični so in hvala jim za tak zagon.« pravita.

Na zaključku so 42 mladim godbenikom podelili potrdila, ki jih je izdelal član orkestra Jurij Župevc, ki tudi sicer poskrbi za prepoznavne dodatke programa. Čestitke in podporo je vsem izrazil Darko Menih župan Občine Šoštanj, ki si želi, da bi bil tabor tudi naslednje leto v Šoštanju. Z velikim veseljem bo Občina priskočila na pomoč.

Pihalni orkester Zarja iz Šoštanja šteje 96 članov, kar je najbrž rekordno število članov vseh časov. Po kvaliteti je med najuspešnejšimi v Sloveniji, vidno je, kako se znajo odlično organizirati znotraj vrst. Pohvalno in za vzgled.

MILOJKA B. KOMPNEJ

Delovno poletje Ansambla Smeh

V Ansamblu Smeh letošnje poletje ne počivajo. V začetku julija so se premierno predstavili na festivalu narodnozabavne glasbe Števerjan 2013 in prejeli kar dve nagradi strokovne komisije.

Tekmovalna skladba Brez tebe, ki jo je napisal harmonikar ansambla, Žiga Školc, je postala najboljša melodija festivala, prav tako pa so prejeli nagrado za najboljši trio festivala. Fantje pravijo, da nagrade niso pričakovali, zato so se še toliko bolj razveseli in dodajajo, da je bilo veliko treme, občutki ob razglasitvi pa fenomenalni.

Za nagrajeno skladbo Brez tebe so prejšnji mesec pod taktirko režiserja Mateja Vraniča posneli tudi videospot, ki so ga snemali na več lokacijah. Videospot so predstavili na spletni strani Youtube, televiziji in radiu Veseljak in tudi na nekaterih drugih radijskih postajah.

Foto: arhiv

Fantje so se sredi avgusta udeležili tudi festivala Graška Gora poje in igra, kjer so za pesem Skupaj sanjava prejeli nagrado strokovne komisije, Zlatega pastirčka.

V prihodnje načrtujejo tudi izdajo zgoščenke, za katero imajo že šest lastnih skladb, nekaj pa jih še v nastajanju. Ob strani jim stojijo: Franjo Oset, Boris Goličnik-PGD Šoštanj, Boris Golavšek in Tadej Mihelič - v njegovem studiu snemajo nove skladbe.

Veseli se prihodnjih nastopov, mi pa že čakamo na nove uspešnice ansambla Smeh.

MELITA JELEN

5 generacij Strahovnikovega rodu iz Lokovice

Videti skupaj pet generacij rodu je danes že prava redkost, vendar pa najdemo tudi takšne generacije. Oberova Marija iz Raven pri Šoštanju je lani septembra dopolnila 97 let.

Najstarejše dekle, druga od dvanajstih otrok, danes živi v Lokovici, kamor se je pred mnogimi leti poročila s že pokojnim Strahovnikom Ivanom. Rodila je štiri otroke, Martina, Tilko, Milana in Mojco. Najstarejši Martin, ki je lani dopolnil 74 let, je letos skupaj z ženo Anico zabeležil že 50 let poroke. Martin ima dve hčerki, Darinko in Renato. Ravno Darinka, letošnja abrahamka, je predstavnica tretje generacije, saj je sama že babica. Hčerka Melita ima malo manj kot leto dni staro punčko Niko. Tako je sestavljen rod petih generacij, ki je v veliko veselje vsem najbližjim in želimo si, da bo še dolgo tako.

MELITA HUDEJ

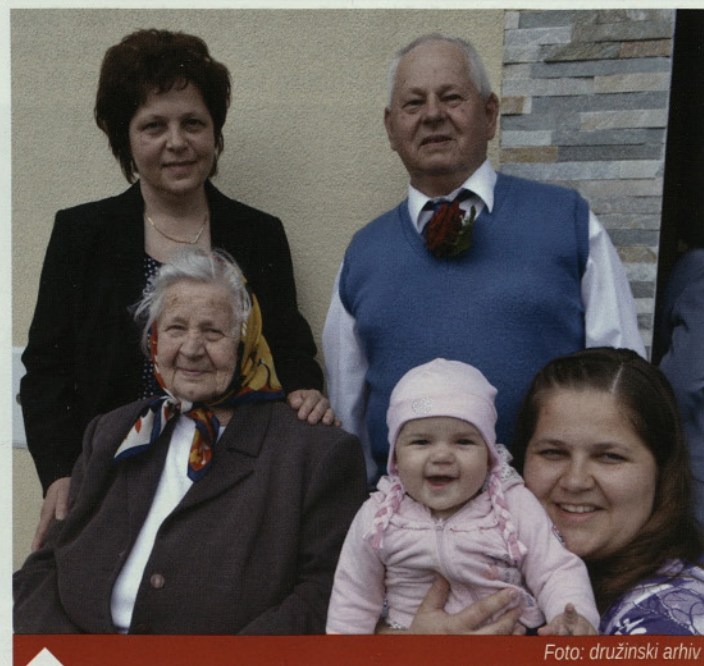

Foto: družinski arhiv

Spev za godca

Nov CD ansambla Spev

Poletno vročino je prijetno osvežila novica iz vrst narodno zabavne scene. Priljubljeni ansambel Spev je izdal obljubljeni CD *Spev za godca*, ki je za najbolj odmevnim projektov Po Slakovi poti, po kateri so hodili v letu 2009 in ploščo *Mirno sanjaj*, njihov sedmi projekt. Svež, bogat, pričakovan...speven!

Na njem je gotovo najbolj znana in slišana pesem *Spev za godca* posvečena Lojzetu Slaku, ki je nastala nekaj dni po tem, ko je umrl velikan slovenske narodne glasbe. Besedilo je pripravil Slavko Podboj, glasbo in aranžma Tine Lesjak, odigrana pa je bila že ničlikokrat.

Ampak tudi drugih spevov in napevov, ki so našli mesto na CD ne gre zanemariti. Tudi zato ne, ker je vsaka pesem premišljeno uvrščena na ploščo. Na njej so pravzaprav same uspešnice, ki so ansambel zaznamovale v preteklih letih: Z njo, Videz vara, Dal ji bom vse, Tri dni in pol, Mati domovina...nekaj pa je nastalo tudi v sodelovanju z znanimi imeni slovenske pop in narodne scene. Miran Rudan, Domen Kumer, Modrijani, so imena, ki se pogosto znajdejo ob njih, pa naj gre za koncert ali avdio zapis. Plošča je posneta v studiu Metulj, producent je Marko Pezdirc, izšla pa je pri založbi VOX.

Štirinajst spevnih napevov ansambla Spev v prvotnem sestavu - Erik Hribernik, Kristjan Kolenc, Boštjan Mežnar, Edi Rednak in Mare Berzelak, (ki skrbi tudi za stike z javnostmi), - čaka na vas, na bencinskih servisih in v bolj založenih trgovinah. Lahko vam jo tudi pošljejo, če jim pišete in še dodate kakšno pohvalno besedo na e- naslovu: ansambel.spev@gmail.com.

In še zadnja novica. Letos je koncert ansambla Spev 15. novembra v Rdeči dvorani v Velenju. Karte so že na voljo. Pohitite, pišite kar na zgoraj navedeni naslov. Več informacij in informacije o nakupu kart pa najdete na njihovi facebook strani www.facebook.com/AnasmabelSpev.

MILOJKA B. KOMPREJ

Kulturnica Gaberke skozi poletje

Za potrebe predstavitve 20 let delovanja društva, so člani Kulturnice s snemalcem Tomom Čonkašom posneli nekajminutni film o nastajanju Gabrškega jezera in dogajanju okoli njega. Veliko dela je bilo v poletnih mesecih vloženega tudi v pripravo prireditve, ki bo 21. septembra ob 18.00 uri v Kulturnem domu Šoštanj, kjer bo predstavljeno 20 letno delo Kulturnice. Ob tem dogodku bosta izdani tudi Kronika in zloženka s predstavitvijo delovanja društva.

Foto: arhiv Kulturnica

V začetku junija se je Kulturnica z ekipo kuharskih mojstrov udeležila že pete Golažijade v Mozirju. Na tekmovanje se je prijavilo 40 ekip iz cele Slovenije, naša pa je dosegla 7 mesto.

Foto: arhiv Kulturnica

Za urejanje Mini gozdne učne poti je skozi celo leto potrebnih kar nekaj delovnih akcij. Tokrat je bila na vrsti košnja trave na zaraščenem strmem bregu v okolici mini gozdne učne poti, ki so jo člani Kulturnice izvedli v sklopu akcije košnja na tradicionalen način s koso.

Foto: arhiv Kulturnica

Nakup gasilskega vozila za PGD Gaberke

Na Občini Šoštanj se zavedamo, kako pomembno delo opravljajo gasilci. Spomnimo se poplav lani novembra – brez pomoči gasilcev si ne znamo predstavljati odpravljanja prvih posledic poplav in predvsem evakuacije ljudi.

Foto: arhiv

Zaradi tega se na občini trudimo, da imajo vsa štiri društva čim boljšo opremo. Občinsko poveljstvo je z Občino Šoštanj sklenilo dogovor o nakupu opreme za društva. Letošnje leto so se novega gasilskega vozila razveselili v Gaberkah. Gre za gasilsko vozilo za prevoz moštva – GVM-1. Vozilo že dobro služi namenu, saj so ga že preskusili tako na intervencijah kot za prevoz na gasilska tekmovanja.

Prostovoljno gasilsko društvo Gaberke je najštevilčnejše društvo v Gasilski zvezi Šaleške doline, vsake nove pridobitve pa so zelo veseli, zato so ob tej priložnosti pripravili v Gaberkah kar dvodnevno slavo.

Prvi dan so potekale že tretje šaljive gasilske igre. Njihova posebnost je, da se jih lahko udeležijo tudi negasilske ekipe. Rdeča nit igre je prenos ranjenca preko različnih ovir, rezultati pa na teh tekmovanjih niso tako pomembni, večji poudarek je na druženju in zabavi. Tega pa niti tokrat v Gaberkah ni manjkalo. Veseli so vsake ekipe, vsako leto se jim pridružijo tudi člani pobratenega društva iz Zibike, od koder fantje in dekleta pridejo kar peš.

Za zabavo so prvi večer poskrbeli Čuki.

Foto: arhiv

Bolj slovesen del dvodnevnega slavlja je sledil v nedeljo, ko je župan Občine Šoštanj Darko Menih poveljniku PGD Gaberke Aleksandru Judežu predal ključke novega vozila. Sredstva zanj so poleg Občine Šoštanj in Krajevne skupnosti Gaberke namenili tudi donatorji in številni krajan, ki so ponosni na svoje gasilce in jim z veseljem pomagajo, kadar je to potrebno.

Za zabavo do poznih nočnih ur je poskrbel ansambel Pogum.

Veliko ljudi se je tretji vikend v juliju zbralo v Gaberkah, vsi so si bili enotni, da tamkajšnji gasilci dobro delajo – tako na intervencijah, izkazali pa so se tudi kot izvrstni organizatorji.

Foto: arhiv

TJAŠA REHAR

Izlet Kulturnega društva Zavodnje

Kulturno Društvo Ivan Nاپotnik iz Zavodnje, je 10. avgusta organiziralo enodnevni izlet na Pohorje.

Ogledali smo si spomeniško zaščitene cerkve v Staršah pri Mariboru in Arehu. Po ogledu smo imeli družabno srečanje v Andrejevem planinskem domu.

Poleg športnih iger smo imeli piknik v naravi in srečelov, katerega izkupiček je šel v dobrodelne namene za invalide.

ODBOR K.D.ZAVODNJE

Foto: Darko Vučina

Obed prav posebne vrste

V naših krajih je okolje še marsikje dokaj nedotaknjeno, lahko rečemo prav prvinsko. Dokaz za to so številne živali, nad katerimi ljudje niso vedno najbolj navdušeni, a te pričajo, da je tukajšnja narava še vedno v ravnovesju. Tako v Lepi Njivi lahko pogosto vidimo žabe, močerade, martinčke, slepce, belouške in ostale pomočnike, ki pomagajo pri zatiranju mrčesa, polžev in glodavcev. Čeprav marsikdo do teh živali čuti gnus ali strah, smo jih mi zelo veseli.

Gož požira krta. Foto: Ajda Lebar

Le redko pa se ponudi pogled, kot ga prikazuje tale posnetek, ki je bolj podoben sliki iz kakšnega daljnega pragozda. Kača se ovija okrog svoje žrtve in jo golta. Na posnetku je gož, ki je ujel krta. Kar nekaj časa smo lahko opazovali, kako se je gož trudil pogoltniti svoje (že mrtvo) kosilo. Potem se nas je kača naveličala in se skupaj z zalogajem skrila pod čebelnjak. »Naš« gož je velikan, ki živi v okolici naše drvarnice že dolga leta. Pusti nas pri miru, mi pa njega, saj pospravi kar nekaj miši in ostalih škodljivcev. Ne vidimo ga pogosto, a često najdemo njegovo staro kožo, kadar se levi.

MARIJA LEBAR

Sončenje 2013

Kdorkoli si je upal v času zadnjih rekordno vročih julijskih dni Kobiskati Račji polotok, je bil priča nenavadnemu prizoru. Za nasipom veliko platno, na trati odeje, lampijončki, viseča mreža... Ja, boste rekli tisti, ki tega niste uzrli, kdo pa si je namislil kaj takšnega?

Dejstvo je, da je Mladinski center že lani organiziral prireditev Sončenje. Sprva v juliju, a smo zaradi dežja prireditev prestavili in v septembru nekoliko okrnili. Zato pa smo si letos lahko dali duška – festival, ki je trajal tri dni, je v celoti potekal na Račjem polotoku. S pomočjo Zavoda za kulturo in Turistično olepševalnega društva smo zadnji vikend v juliju izpeljali neverjeten projekt, ki je naletel na izjemno pozitiven odziv.

Ideja projekta je bila vseskozi dobro počutje ter druženje ob šoštanjskem jezeru. Ker verjamemo, da ima obala jezera še ogromno neizkoriščenega potenciala, smo se odločili v prakso postaviti nekaj mladinskih idej. Na obali smo tako gostili potopisno predavanje, filmsko predstavo, ob obilici športnih rekvizitov (ki so bili na voljo brezplačno in komurkoli) smo udeležencem ponudili tudi slip'n'slide, slackline, glasbene in ustvarjalne delavnice, taborni ogenj, zumba tečaj in še in še. Menim, da ni potrebno poudarjati, da nas je vseskozi v ozadju spremljala glasba, ta pa je bila po dnevih tematsko razvrščena.

Kako malo je potrebno, da se imamo lahko tudi ob šoštanjskem jezeru izredno lepo, dokazujejo slike na desni. Komur letos ni uspelo priti – se vidimo prihodnje leto, ko bo (upamo) festivalskih dni še več in bo program še bolj bogat.

MLADINSKI CENTER ŠOŠTANJ

Foto: arhiv MC Šoštanj

Foto: Zdenka Mihelič

Dr. Julius Kugy združuje ljudi še danes

Mineva 60 let od postavitve spomenika dr. Juliusu Kugyju (1858–1944), ki je Julijskim Alpam svojo ljubezen izkazoval skozi številne vzpone, raziskovanja in opisovanja v svojih knjigah. V študentskih časih je kot vnet ljubiteljski botanik odšel v slovenske gore iskat skrivnostno rožo *Scabiosotentore*; namesto rože pa je našel lepoto Julijskih Alp, ki so ga očarale za vse življenje.

Lokalni gorski vodniki so mu pomagali, da se je povzpел na mnoge izmed še neosvojenih vrhov Julijcev ter da je že osvojene vrhove dosegal po novih smereh. Zaradi tega je znan tudi kot »odkritelj Julijskih Alp«. Dr. Kugy je bil tudi **velik povezovalac med narodi**, živečimi na območju današnje Slovenije, Italije in Avstrije, ter spodbujevalec prijateljstva med njimi. **Spomenik**, ki ga je postavila Planinska zveza Slovenije ob svoji 60-letnici, je ustvaril kipar Jakob Savinšek, postavljen pa je tako, da se Kugy ozira proti Jalovcu (2645 m), ki je bil eden njegovih najljubših vrhov, če ne najljubši. Leta 1884, devet let po prvem znanem vzponu na Jalovec, je z vodnikom Andrejem Komacem kot prvi našel severni pristop na vrh. Z vodnikom Jožetom Komacem se mu je kmalu za tem posrečil tudi prvenstven zimski vzpon.

Slovesnost, ki so jo **organizirali Planinska zveza Slovenije, Triglavski narodni park in Občina Bovec**, se je udeležilo okoli 100 prijateljev in ljubiteljev gora, od najmlajših do odraslih občudovalcev dr. Kugyja in njegovih številnih del (med drugim spadamo tudi med redke alpske narode, ki imajo Kugyjeva knjižna dela v celoti prevedena). O

dr. Juliusu Kugyju, njegovem pomenu, zelo zanimivi zgodovini postavitvi samega spomenika je v uvodu spregovoril **Žarko Rovšček**, član PD Tolmin in velik poznavalec dr. Kugyja, njegov slavnostni govor si preberite ob koncu članka. Na slovesnosti so s svojimi nagovori sodelovali župan Občine Bovec **Siniša Germovšek**, direktor Triglavskega narodnega parka mag. Martin Šolar in predsednik Planinske zveze Slovenije Bojan Rotovnik. Germovšek je poudaril pomen dr. Kugyja za Trento, ki »ljube mu Trente ni nikoli pozabil in je pogosto omenjal zasluge trentarskih vodnikov, skromnih, a večjih in odličnih poznavalcev svojega prelepega okolja. Trentarski vodniki so bili kleni možje, različnih značajev in osebnostnih lastnosti, ponosni, brihtni in iskriivi in vedno so bili kos zahtevnim nalogam in preizkušnjam, ki jih je v svoji vnemi odkrivanja neznanih predelov Julijcev, zastavljal dr. Kugy.« Direktor TNP mag. **Martin Šolar** je bil vesel, da smo se zbrali danes na eni najbolj markantnih točk Triglavskega narodnega parka ter se zahvalil vsem sodelujočim in soorganizatorjema, še posebej pobudnici slovesnosti Planinski zvezi Slovenije.

Predsednik PZS **Bojan Rotovnik** je poudaril, da »letos praznujemo 60-letnico postavitve spomenika in smo zelo ponosni, da nam je uspelo pred dvema letoma odkupiti zemljišče, na katerem stoji spomenik Kugyju. V Planinski zvezi smo že začeli s postopki za zagotavljanje dolgoročne urejenosti spomenika in njegove okolice. K še večji prepoznavnosti spomenika bomo poskušali prispevati z izvedbo občasnih prireditev ob spomeniku in današnja prireditev je že prvi korak k temu. Letos praznujemo še eno 60-letnico, in sicer 60 let Slovenske planinske poti (SPP), ki poteka v neposredni bližini Kugyjevega spomenika. Zato današnji datum slovesnosti ni naključen, saj smo natančno na sredini med obema obletnicama. Za SPP je včeraj, 1. avgusta, minilo 60 let od odprtja, za spomenik pa bo jutri minilo 60 let od odkritja. Ker je SPP zelo prepoznavna in pogosto obiskana vezna pot, smo zelo veseli, da smo se uspeli s Triglavskim narodnim parkom dogovoriti za prestavitev odseka SPP od Izvira Soče do Info centra TNP z glavne asfaltne ceste na Soško pot (parkovno učno pot, ki vodi obiskovalce Triglavskega narodnega parka ob Soči od njenega izvira proti Bovcu). Tako bo SPP v tem delu potekala tudi mimo spomenika dr. Kugyju, v PZS pa bomo preučili tudi možnost, da bi bil spomenik dr. Kugyju v prihodnosti ena izmed točk na SPP.« Da bi bila prestavitev SPP na del Soške poti tudi formalno potrjena, sta predsednik PZS Bojan Rotovnik in direktor TNP mag. Martin Šolar podpisala dogovor, na podlagi katerega bomo pridobili planincem mnogo prijaznejši odsek Slovenske planinske poti.

Prireditve so obogatili mladi s kulturnim programom, sodelovali so Martin Kavčič na klarinetu in z recitacijami otroci domačega Kulturnega društva Triglav – Trento.

ZDENKA MIHELIČ

Foto: Zdenka Mihelič

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
rekreacija	ponedeljek, 2.9. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
košarka	sreda, 4.9. do 21.9.	Prenos tekem v Kavarni Šoštanj	Kavarna Šoštanj	Kavarna Šoštanj
predstavitev	sreda, 4.9. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Razvijanje fotografij preko spleta	Središče za samo- stojno učenje Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
glasba	petek, 6.9. ob 20:00	Simon s kitaro	Kavarna Šoštanj	Kavarna Šoštanj
planinstvo	sobota, 7.9.	Pršivec (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
ribištvo	nedelja, 8.9. ob 7:30	Ribiško tekmovanje v ribolovu s plovcem za posameznike za Pokal Občine Šoštanj	Dom ribičev v Šoštanju	Ribiška družina Paka Šoštanj
zabava	nedelja, 8.9. ob 15:00	Veselica z ansamblom Modrijani	REKS Ravne	Športno društvo Ravne
rekreacija	ponedeljek, 9.9. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
šport	torek, 10.9. ob 9:00	Mini otroška olimpiada (šaljive, gibalne, rajalne in tekmovalne igre)	Rokometno igrišče Šoštanj	Vrtec Šoštanj
predstavitev	sreda, 11.9. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Osnove interneta	Središče za samo- stojno učenje Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
razstava	četrtek, 12.9. ob 19:00	Likovna razstava	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
planinstvo	sobota, 14.9.	Pohorje (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
odbojka	sobota, 14.9. ob 10:00	Odbojarski turnir prvoligašev	Športna dvorana Šoštanj	Odbojarski klub Šoštanj - Topolšica
nogomet	sobota, 14.9. ob 16:30	NK Šoštanj: NK Mons Claudius (4. krog Štajerske nogometne lige)	Stadion Šoštanj	Nogometni klub Šoštanj
gledališče	nedelja, 15.9. ob 16:00	Gledališka igra: Župa se kuha	Pod kozolcem v Gaberkah	Kulturnica Gaberke
rekreacija	ponedeljek, 16.9. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
predstavitev	sreda, 18.9. ob 15:30	Informiranje in svetovanje o izobraževalnih možnostih	Središče za samo- stojno učenje Šoštanj	Središče za samosto- jno učenje Šoštanj
razstava	sreda, 18.9. ob 19:00	Galerijski večer - predstavitev knjige Zahod jame, pisatelja Petra Rezmana	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
koncert	petek, 20.9. ob 20:00	Letni koncert MePZ Svoboda Šoštanj	Kulturni dom Šoštanj	MePZ Svoboda Šoštanj
planinstvo	sobota, 21.9. do 22.9.	Bavški Grintavec (zelo zahtevna pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
ribištvo	sobota, 21.9. ob 9:00	Svetovni pokal v Castingu (finale)	Dom ribičev v Šoštanju	Ribiška družina Paka Šoštanj
predstavitve	sobota, 21.9. ob 18:00	Predstavitve 20 let delovanja Kulturnice Gaberke	Kulturni dom Šoštanj	Kulturnica Gaberke
glasba	sobota, 21.9. ob 20:00	Šaleški študentski oktet	Kavarna Šoštanj	Kavarna Šoštanj
planinstvo	nedelja, 22.9.	Smrekovec (pohod, lahka pot)	Gostišče Grebenšek v Belih Vodah	Planinsko društvo Šoštanj
rekreacija	ponedeljek, 23.9. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
simpozij	ponedeljek, 23.9. ob 9:00	Usnjarstvo na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem
bridge	ponedeljek, 23.9. ob 18:00	Razmigajte svoje možgane	Kavarna Šoštanj	Šaleški bridge klub in Športna zveza Šoštanj
glasba	torek, 24.9. ob 19:00	Večer Šansonov (nastopa Aleš Črnko)	Vrt Vile Mayer	Občina Šoštanj
predstavitve	sreda, 25.9. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Elektronska pošta	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
folklor	petek, 27.9. ob 19:30	Plesi naše dežele srečanje folklornih skupin	Kulturni dom Šoštanj	Občina Šoštanj in FD Oglarji Šoštanj
sejem	sobota, 28.9. od 9:00 do 13:00	Šmihelov sejem (predstavitve domače obrti in izdelkov, pokušina kulinarične ponudbe)	Prešernov trg (ob Kajuhovem parku)	Občina Šoštanj in turistična društva
pogovor	sobota, 28.9. ob 10:00	Okrogla miza o kulturni dediščini Šaleške doline	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem
nogomet	sobota, 28.9. ob 16:00	NK Šoštanj: NK Slovenj Gradec (6. krog Štajerske nogometne lige)	Stadion Šoštanj	Nogometni klub Šoštanj
rekreacija	ponedeljek, 30.9. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
slovesnost	ponedeljek, 30.9. ob 19:00	Osrednja slovesnost ob občinskem prazniku s svečano sejo sveta Občine Šoštanj	Kulturni dom Šoštanj	Občina Šoštanj in ZKS

Bogoslužna oznanila

Svete maše na 22. nedeljo med letom, 1. septembra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. Po maši bo srečanje os-tarelih in bolnikov.
Zavodnje ob 10. uri. | Gaberke ob 10. uri.

V petek, 6. septembra je v Zavodnju češčenje Svetega Rešnjega Telesa.

Sveti maši bosta ob 8h, po njej molitvena ura, pred večerno mašo ob 18h pa se bo molitvena ura začela ob 17h.

Svete maše na 23. nedeljo med letom, 8. septembra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Topolšica ob 10. uri.
Uršlja gora ob 14. uri.

V ponedeljek, 9. septembra je v mestni cerkvi v Šoštanju češčenje Svetega Rešnjega Telesa.

Svete maše bodo ob 7h, 10h in ob 19h. Pred večerno sveto mašo bo ob 17h češčenje svetega Rešnjega telesa.

Svete maše na 24. nedeljo med letom, 15. septembra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Zavodnje ob 10. uri.
Gaberke ob 8.30 uri.
Sveti Križ ob 10.30 uri.

Svete maše na 25. nedeljo med letom, Slomškovo nedeljo, 22. septembra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri (skupni krst).
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri.
Zavodnje ob 10. uri.
Topolšica ob 10. uri.

Svete maše na 26. nedeljo med letom, Šmihelsko nedeljo, 29. septembra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Maše v Gaberkah ne bo, večerna maša bo v župnijski cerkvi ob 19. uri, od 17. ure pa bo tam češčenje Svetega Rešnjega Telesa.

Svete maše na 27. nedeljo med letom, Rožnovensko nedeljo, 6. oktobra 2013:

Šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Zavodnje ob 10. uri. | Topolšica ob 8.30 uri.
Sveti Križ ob 10.30 uri.

Stična mladih

Stična mladih bo letos 21. septembra. Geslo letošnjega srečanja je enako geslu papeževe poslanice mladim: »Pojdite in naredite vse narode za moje učence«. Mladi, od srednje šole naprej, lepo vabljeni. Prijave zbiramo v župnijski pisarni.

Verouk v letu 2013/2014

Vpis v novo veroučno leto za tiste, ki bodo prvič obiskovali verouk v naši župniji in se še niso vpisali, bo potekal v Mihaelovem domu:

- v ponedeljek (9.9.) in torek (10.9.) popoldne od 17.00 do 18.00 ter

- v sredo (11.9.) in četrtek (12.9.) dopoldne od 9.00 do 10.00

Veroučna gradiva za prihodnje šolsko leto bo v Mihaelovem domu mogoče dobiti:

- v ponedeljek (9.9.) med 17.00 in 18.30,
- v torek (10.9.) med 9.00 in 10.00,
- v sredo (11.9.) in četrtek (12.9.) med 11.00 in 13.30 ter
- v četrtek (12.9.) med 17.00 in 18.30.

Prosimo, da si gradiva zagotovo priskrbite v omenjenih terminih. Med veroukom gradiv ne bomo delili, razen na govorilnih urah in sestankih. Urnik in ostale izčrpnije informacije bodo visele na oglasni deski Mihaelovega doma v zadnjih avgustovskih dneh.

Z rednim veroukom bomo začeli 16. septembra.

Foto: arhiv

Foto: arhiv

VABILO!

Pevci mešanega pevskega zbora Društva upokojencev Šoštanj vabimo k sodelovanju nove članice-pevke in pevce, ki uživajo v petju in prijetnem druženju.

Zbor deluje že vrsto let, zato bi radi pomladili sestavo zbora. Vsakega novega člana bomo zelo veselili.

S prvimi vajami za sezono 2013/2014 pričnemo 24. Septembra tega leta ob 19 uri. Prisrčno vabljeni!

Foto: arhiv

MEPZ DUŠ

Dve zlati maturantki iz občine Šoštanj

Maja Radšel, razredničarka 4. OVT (okoljevarstveni tehnik, Rudarska šola), nam je posredovala podatke letošnje mature v Velenju.

V ponedeljek, 8. 7. in 15. 7. 2013, so bili objavljeni rezultati spomladanskega roka poklicne in splošne mature. Tako je za večino dijakov najtežja preizkušnja v srednji šoli opravljena.

Zlate maturantke: v prvi vrsti Urška Kok, Jerica Drev in Tadeja Mlinšek, v ozadju Maja Radšel, razredničarka 4. OVT, mag. Albin Vrabič, ravnatelj Rudarske šole).

95 % dijakov Šolskega centra Velenje je bilo v tem roku uspešnih. Na tehniških šolah Šolskega centra je bil odstotek uspešnih dijakov v spomladanskem roku poklicne mature 93 %. Pri splošni maturi pa je bilo uspešnih 97 % gimnazijcev.

Poklicna matura je sestavljena iz štirih predmetov. Prvi predmet je slovenščina. Drugi predmet je temeljni strokovnoteoretični predmet, predpisan za posamezni izobraževalni program. Pri tretjem predmetu kandidati izbirajo med matematiko in tujim jezikom (angleščina, nemščina), četrti predmet je izdelek, oziroma storitev in zagovor. Ocenjevalna lestvica obsega ocene od 1 do 5, pri slovenščini pa je ustrezno povišana na ocene od 1 do 8. Splošni uspeh na poklicni maturi se izrazi kot seštevek doseženih točkovnih ocen pri posameznih predmetih in ob uspešno opravljeni poklicni maturi sega od 8 do 23 točk. Dijak, ki doseže vse točke ali eno manj, je zlati maturant. Na te smo še posebej ponosni. V letošnji generaciji so bile na tehniških šolah štiri zlate maturantke in sicer: **Jerica Drev (22 točk)**, **Urška Kok (23 točk)** in **Tadeja Mlinšek (23 točk)**, vse v programu okoljevarstveni tehnik na Rudarski šoli, ter **Urška Bider (23 točk)** v programu gastronomija in turizem na Šoli za storitvene dejavnosti.

Dijakinje so bile v izbranih programih odlične vsa leta izobraževanja. Vse so prejele priznanja Šolskega centra Velenje, Urška Bider je bila tudi izjemna dijakinja Šole za storitvene dejavnosti.

Splošna matura je državni izpit, ki ga kandidati opravljajo pod enakimi pogoji. Maturitetne izpite opravljajo hkrati, po enakih postopkih in pravilih ter v skladu z enakimi ocenjevalnimi merili.

Obsega tri predmete skupnega in dva izbirnega dela. Predmeti skupnega dela so obvezni za vse: slovenščina na eni ravni zahtevnosti, tuj jezik na osnovni ali višji ravni zahtevnosti in matematika na osnovni ali višji ravni zahtevnosti. Predmete izbirnega dela pa si izbere kandidat sam: tuj jezik (angleščina, nemščina, francoščina), fizika, kemija, biologija, geografija, zgodovina, umetnostna zgodovina, sociologija, psihologija, likovna teorija in informatika.

Splošni uspeh pri splošni maturi sega od 10 do 34 točk. Kar pet velenjskih gimnazijcev je doseglo najlahtnejše rezultate. Zlati maturantje so postali **Rok Dacar (32 točk)**, **Polona Barber (31 točk)**, **Eva Hrovat (31 točk)**, **Veronika Slemenšek (31 točk)** in **Katja Šopar (30 točk)**.

Oba ravnatelja Mateja Klemenčič, ravnateljica Šole za storitvene dejavnosti in Rajmund Valcl, ravnatelj Gimnazije Velenje, sta na vse še

posebej ponosna.

Ja, matura. Ni lahko. Še posebej pa ni lahko biti zlati maturant. In kako sta maturo doživljali maturantki, ki sta dosegli največ točk na tehniški šoli in živita v Občini Šoštanj?

Jerica Drev je povedala:

Matura je potekala tako, kot so nam jo predstavili na šoli. Prip-rave nanjo se bile zelo intenzivne in so obsegale veliko področij – od najosnovnejših zahtev do seveda zahtevanega znanja. Ob tej priložnosti se bi rada zahvalila vsem profesorjem Rudarske šole, razredničarki Maji Radšel in ravnatelju mag. Albinu Vrabiču, saj so nam vsa leta pomagali in stali ob strani; to zadnje leto pa so nas vsak dan bodrili s koristnimi napotki kako pristopiti k maturi.

Po zadnjem opravljenem zagovoru mature sem se takoj odpravila v tu-jino, kjer nisem preveč časa posvečala maturi in domov sem se vrnila šele večer, preden sem izvedela rezultate. Na razglasitev rezultatov sem prišla prepričana da sem maturo opravila. Rezultat pa me je vsekakor presenetil.

Najtežji je bil prvi izpitni dan, ko smo pisali angleščino. Kljub vsem pripravam in znanju, nisem bila prepričana, kako vse skupaj poteka, tako da je bilo prisotne tudi nekaj živčnosti. Izpitno polo sem rešila v tridesetih minutah, nato pa sem si vzela čas in moje rešitve podrobno preverila v slovarju. Težke so bile tudi priprave na prvi ustni zagovor izpita, prav tako iz angleščine. Moje znanje mi ni povzročalo prevelikih skrbi, saj sem v štirih letih nadoknadila moje znanje jezika in vsa štiri leta opravila z odličnim uspehom. Zahvala temu uspehu gre profesorici angleščine na Rudarski šoli Sergeji Plavčak.

Moja odločitev za študij ni bila posebno težka. Oddala sem eno pri-javo in bila sprejeta, sedaj pa sem tudi že vpisana in sicer na Visoko šolo za varstvo okolja v Velenju. Študija se trenutno še ne veselim, saj je pred mano še skoraj polovica počitnic, a mislim, da je bila to dobra izbira za nadgradnjo vsega pridobljenega znanja na področju varstva okolja, ki sem ga pridobila v srednji šoli.

Zdi se mi, da danes ljudje veliko pričakujejo od mladih glede izbire šole, željne izobrazbe, saj brezposelnost preti na vseh področjih. Mladim svetujem, da se vpišejo v šolo in program, ki jih zanima, saj bodo z zani-manjem dosegli veliko boljše rezultate. Če pa ima človek veliko znanja, dobre rezultate ima večjo možnost za zaposlitev. Vsekakor pa se ne smemo omejevat na področje Slovenije in moramo mlade spodbujati k delu in pridobivanju znanja tudi v tujini.

Urška Kok pa pravi:

Matura se mi ni zdela težka, ker so nas učitelji skozi vsa 4 leta do-bro pripravljali na ta "zrelostni izpit", seveda pa je bilo potrebno vložiti tudi nekaj truda skozi ta 4 leta. Če zdaj pogledam za tisto obdobje, ko sem pisala maturo se mi zdi, da je potekala tako kot je morala, če pa se spomnim na tisti čas, ko sem pisala maturo pa takrat nisem imela tako dobrega občutka, čeprav sem že takrat pričakovala, da bom maturo uspešno opravila.

Ob čakanju na rezultate nisem imela nekih pričakovanj niti nisem razmišljala o tem, kako sem odpisala maturo. Ko pa smo dobili rezultate sem bila vesela, čeprav na začetku sploh nisem mogla verjeti, ker skozi obdobje pisanja mature nisem imela takega občutka, da bi mi to lahko uspelo.

Noben izmed 4 predmetov, ki smo jih imeli na maturi ni bil pretirano težek, morda bi izpostavila le prvo polo pri pismem delu slovenščine, ki se mi je zdela kar obsežna in pa v nekaterih odgovorih zelo dvoumna.

Glede študija... izbirala sem med tremi možnostmi.... Na koncu pa sem se le odločila, da se vpišem na maturitetni tečaj, da opravi splošno maturo. Tako da bom odšla študirat šele naslednje leto.

Za konec pa še kratki misli, ki se mi zdita zanimivi in resnični.

Obstajata dve pravili za uspeh:

Nikoli ne povej vsega kar veš

Mladi smo avtorji svojega življenja
in kreatorji svojega veselja!

MAJA RADŠEL,

UREDILA: MILOJKA B. KOMPREJ

Šoštanj = taborniki = Tea + Gusti

Tea Podgoršek

Tea Podgoršek je v Šoštanju sinonim za taborništvo. Ni ga tabornika, ki se ne bi srečal z njo, z njenim navdušenjem, taborniškim znanjem in predanostjo.

Taborniški krožek na osnovni šoli Biba Roeck je vodila vse od leta 1963, do upokojitve. Članica rodu je še danes. Toliko let predanega dela pusti sledi in Tei jih je uspelo narediti res globoke. Mladim ljudem je dala veliko več kot znanje taborniških veščin. Ljubezen do narave, tovarištvo, prijateljstvo, so neprecenljive vrednote, ki jih nosi s sabo in jih rada deli z mladimi. Sodelovanje v taborniški zvezi Slovenije je bilo ves čas aktivno in opazno.

Ob tem ji delamo krivico, ker jo istovetimo samo s taborniki. Tea Podgoršek je tudi sicer zaprisežena športnica, kot učiteljica telovadbe je mladim rodovom posredovala pozitiven odnos do telesa, vadbe in življenja v gibanju. Njej se ta način kljub preizkušnjam v življenju obrestuje, najbrž pa se še marsikdo spomni napornih vaj na gredi, bradlji, kozi, blazini ali treningov košarke. Na vse to gledamo kot odrasli drugače, kot prej, ko smo bili otroci. Tea je znala biti dosledna, saj je želela mladim in njihovem telesnemu in mentalnemu razvoju dobro. Zato je bila večkrat nagrajena, največja nagrada pa ji je bila vedno uspeh otroka, mladostnika, če je uspel v sebi razviti ljubezen do športa.

Sredi poletja sem vas ujela med bivanjem v Šmartnem ob Paki in v Šoštanju, na obeh koncih imate pravzaprav dom. Rojeni pa ste bili drugje, kajne?

Rojena sem v Mozirju 6. 7. 1942, v delavski družini, kjer sem odrasčala skupaj s štirimi brati in sestro.

Številčna družina torej in najbrž lepi spomini na otroštvo.

Ja. Lepo smo se razumeli, kar so prednosti velike družine. Veliko smo bili v naravi, saj sta tudi oče in mati imela rada naravo, oče je bil namreč predelavec v gozdu.

Verjetno ste kot otrok naravo doživljali drugače kot zdaj. Kaj vam je takrat pomenil obisk gozda?

Res je. Včasih je bilo lepo, ko smo šli kam v naravo, drugič tudi ne. Sploh takrat kadar smo morali nabirati maline in borovnice. Takrat smo morali zgodaj vstajati, kar ni bilo preveč lepo.

Verjetno pa ste v otroštvu počeli še kaj drugega?

Veliko smo tudi plavali v Savinji na Delejevem jezu. Tam je bilo najljubše zbirališče mladih in starih.

Savinja je še vedno privlačna reka za kopalce. Verjetno ste zgodaj splavali. Se spomnite kako?

Zelo zgodaj sem se naučila plavati, najbrž tako, da so me bratje kar potisnili v vodo. Bratje so bili zelo naklonjeni športni dejavnosti in so mene seveda vključevali. Tudi k telovadbi sem hodila v Mozirju, to je bilo takrat zelo priljubljeno. Delali smo vaje na orodju, plezali...tako, da sem potem v Šmartnem ob Paki samo nadaljevala z športnim udejstvom.

Po tem sklepam da ste se preselili v Šmartno ob Paki?

Ko sem bila stara trinajst let, smo se preselili tja zaradi očetove službe. Tam sem se vključevala v športne aktivnosti, ki so potekale preko TVD Partizan. Igrala sem namizni tenis, telovadila. Pri namiznem tenisu sem bila kar dobra kot pionirka in mladinka, saj sem bila nekajkrat prva na področnih tekmovanjih. V društvu Partizan je imel za tako veliko športnega duha veliko zaslug Tine Steblovnik, ki je bil zaprisežen športni delavec. Spomnim se tudi prof. Šabca in drugih, ki so imeli radi šport.

Foto: Dejan Tonkli

Vaje, druženje, tekmovanja. Sliši se lepo. Ste počenjali še kaj posebnega?

V okviru TVD Partizan smo se vsako leto pripravljali na nastop v Beogradu za Titov rojstni dan, 25. maja. Za mlajši rod je to verjetno nekaj neznanega, zato naj povem, da je mladina nastopala v Beogradu iz vseh republik bivše Jugoslavije, države, v kateri je bila Slovenija le republika. In seveda iz več mest. Z namenom, da mladi počastijo Titov rojstni dan. To je bilo izredno častno in lepo doživetje. Na ogromnem stadionu je bilo na tisoče mladih, bili smo enotno oblečeni in s telovadnimi koraki ustvarjali razne slike in like.

Sliši se zelo zanimivo. Kako je to v realnosti potekalo?

Verjetno je obstajal projekt na nivoju države v katerega so vključili določene ljudi, da so učili posamezne skupine. Takšna oseba je bila gospa (v tistih časih tovarišica) Pavla Trogar iz Mozirja, ki nas je naučila korakov in vaj. Potem je naša skupina, to je skupina iz Šmartnega ob Paki, šla nekaj dni pred 25. majem z vlakom v Beograd. Tam smo bivali v Pionirskem mestu in imeli skupne vaje z ostalimi iz vse države. Na dan Titovega rojstnega dne je bil nastop na stadionu, še prej pa parada po mestu...res izredno lepo doživetje. Naša skupina, bile smo same punce, smo si za odhod v Beograd sešile posebne obleke. Bile smo oblečene v pepita hlače in obute v bele čevlje. Ker ni bilo drugih sredstev, smo jih belile s šolsko kredo, da so ostali beli. Žal naše izvirnosti niso sprejeli z navdušenjem, ampak se nam celo malce posmehovali, zato smo svojo uniformo opustile. To je bil čas okoli leta 1958.

Ste videli kdaj Tita od blizu?

Seveda, zelo od blizu. Teh časov se še vedno rada spomnim in svojih tovarišic s katerimi sem potovala. Bile smo še mlade punce, Tina Žohar, Anica Duh, Nevenka Hofer, Jožica Brajdič...

Prijateljstva najbrž ostanejo, čeprav vas je pot po osnovni šoli odnesla drugam.

Šla sem v Maribor, v srednjo šolo za telesno vzgojo. Leta 1960.

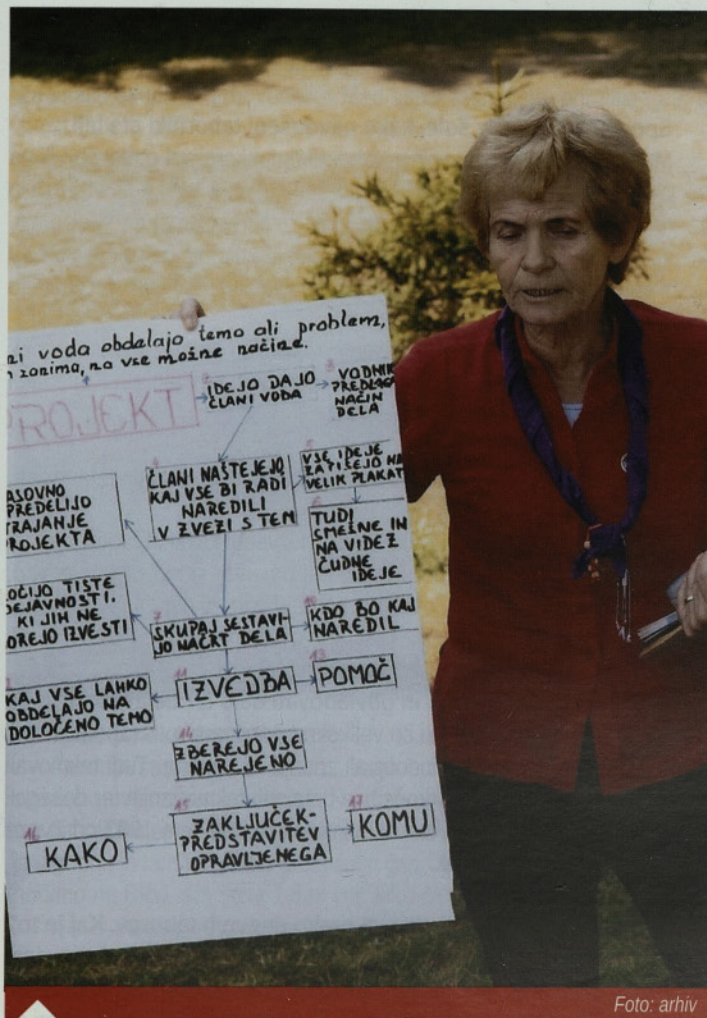

Foto: arhiv

Je bil Maribor kakšna posebna izbira?

Res so otroci takrat bolj hodili v Celje na učiteljske. Mene je navdušil za to šolo ravnatelj osnovne šole Šmartno ob Paki, g. Kotnik, ker je poznal mojo ljubezen do telovadbe. Bila sem povprečna učenka, zato sem se na sprejemne izpite, ki so bili dokaj težki vestno pripravljala. Uspešno sem jih končala in študij mi ni delal težav. V Mariboru sem živela v internatu, razred je bil sestavljen iz samih deklic. Za konec tedna sem hodila domov, saj sem bila v domačem kraju vadiateljica splošne telovadbe. V tej skupni je bil tudi Bojan Prašnikar, pa Dalija Firšt, pa Vesna Žerjav in drugi. Nastopali smo na stadionu, veliko vaj sem si izmislila sama.

Kakšen naziv ste pridobili ob koncu šolanja?

Po končani srednji šoli sem imela naziv učiteljica telesne vzgoje, ob delu sem naredila še pedagoško v Mariboru, tako da sem lahko poučevala zemljepis in telovadbo.

In potem v službo, kam, za kako dolgo?

Prva in hkrati moja zadnja služba je bila na OŠ Biba Roeck. Od leta 1963 do upokojitve.

Kakšno je bilo delo na OŠ Biba Roeck?

Učila sem telovadbo višje razrede, deklice in dečke. Moji sodelavci so bili Miro Požun, Toni Rehar in Matjaž Natek, ki je bil takrat še učitelj telovadbe. Lepo so me sprejeli in jaz njih. Učitelji telovadbe smo se držali bolj v telovadnici, kot v zbornici. Bili smo dobra ekipa.

Ste uvedli kaj novega v predmetu?

Kaj bi rekla? Iz Maribora sem prinesla veliko znanja in že prej sem učila v Šmartnem, tako da mi poučevanje ni delalo težav. Smo pa takrat več delali na orodju in tekmovali. Z ekipo, v kateri so bile med drugim Vesna Szabo, Marjana Čujež, Dukaričeva Milena, Vilma Fece in Alenka

Zager smo tekmovali na občinskih in področnih tekmovanjih. Parter, greda bradlja, preskok. S teh tekmovanj so prinesle tudi odličja, prva in druga mesta, bile so dobra ekipa.

Vem, da ste bili ustanoviteljica, ali pa med ustanovitelji športnega društva Šoštanj. Kako je prišlo do tega?

Svetovalec za telesno vzgojo, prof. Karel Jug me je vzpodbudil, da sem ustanovila Športno društvo v Šoštanju. To je bilo leta 1973. Ker smo takrat orali ledino in bili očitno uspešni, sem leta 1976 dobila zlato priznanje Centra ŠSD Slovenije. Priznanje so takrat podeljevali prvič in samo štirinajst nas je bilo takih v državi, ki smo ga prejeli. To je bila lepa nagrada za delo.

Pravite, da ste bili uspešni. Kaj ste delali?

Bili smo dobro organizirani. Prvi predsednik je bil Jaro Vrtačnik, za njim potem Cvetka Tinauer in potem drugi. Oba sta bila zelo dobra predsednika, Cvetka je že takrat dokazala kako natančna in vestna zna biti pri vodenju papirjev. Delo je bilo nadzorovano s strani republike, tako da smo dobivali tudi kontrole. Ukvarjali pa smo se z gimnastiko, košarko, roketom, bila je popularna zelena straža, taborništvo in podobno.

V okviru šole smo ob različnih praznikih prirejali zelo uspešne športne akademije, ki so potekale na roketnem igrišču in v kulturnem domu.

Članov je bilo veliko, skoraj cela šola.

Tako je, skupni duh za delo je bil takrat bolj prisoten.

Svojo poklicno kariero ste zaključili kdaj?

Upokojena sem od leta 1995. Kot rečeno, sem bila ves čas zaposlena na osnovni šoli Biba Roeck. Ne vem, koliko generacij je šlo skozi, Spomnim se prve, v kateri so bile med drugimi Maja Natek in Nada Jonko... zadnje generacije pa se ne spomnim.

Se vam zdi da so se otroci kaj spremenili v teh letih vašega poučevanja.

Ja malo so se pa res. Manj resni mogoče, pa bolj radi so imeli žogo kot orodja. A nič hudega.

Spomnim se, da se je v času mojega šolanja začelo ocenjevati nekatere predmete, med njimi tudi telovadbo, opisno. Se vam zdi, da je takšen način ocenjevanja razvrednotil predmet?

Ne. Jaz sem vedno govorila, da zna vsak hoditi in teči in se lahko nauči vsega. Nisem imela manj uspešnih učencev, saj sem jih znala motivirati. Nisem pa silila v otroke, če se je kdo opravičil od telovadbe, je že imel kakšen vzrok za to. Deklice predvsem. Mislim, da je telovadba veselje, torej naj bi otroci to radi počeli.

Izhajate iz lastne izkušnje?

Ja, še zdaj se spomnim, da sem se enkrat opravičila, pravzaprav zlagala, da ne morem telovaditi. Potem mi je bilo žal, ker so igrali med dvema ognjema, jaz pa sem sedela. Nikoli več se nisem zlagala, da kaj ne morem.

Na Biba Roeckovi šoli ste bili znani po košarki.

Kar precej smo se ukvarjali z njo, ja. Matjaž Natek, Toni Rehar in jaz, ki sem vodila košarko za mlajše pionirke. Redno smo se uvrščale na republiški finalni turnir in bile celo republiške prvakinja. Pa izrazni ples sem imela rada in ga poučevala. S skupino smo nastopale v Šoštanju in v Padričah v Italiji. Tudi na tak način smo navezovali stike.

Izrazni ples ni ravno telovadba. Od kod vam znanje zanj?

Vedno sem iskala še kaj več. Za ples sem navezala stik z Jano Kovač (Šoštanjčanka, ženo pantomimika Andresa Valdesa), ki vodi izrazni ples v Ljubljani. Ta mi je pokazala veliko, nič ni bilo treba plačati, vse je bilo na prijateljski ravni. Seveda sem se izobraževala tudi preko seminarjev, ki jih je organizirala šola.

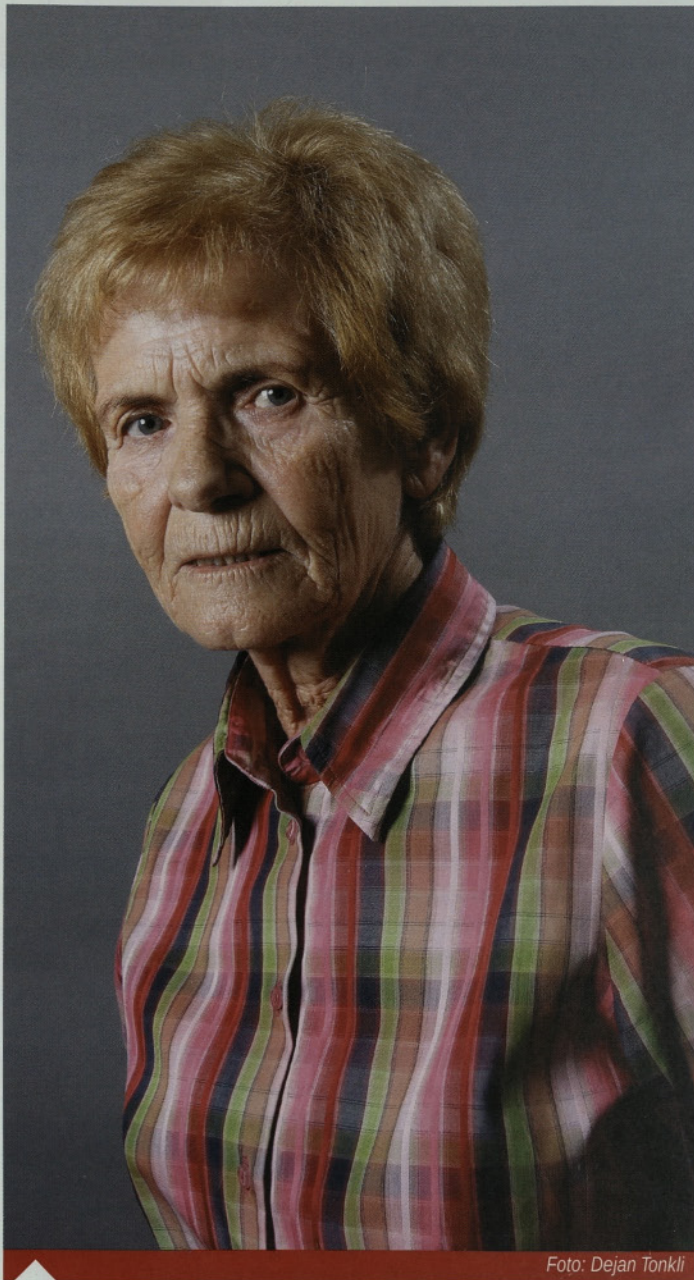

Foto: Dejan Tonkli

Vaše poklicno in osebno življenje se kar precej prepleta, kajne?

Svojega moža, Avgusta Podgorška sem spoznala že v Šmartnem ob Paki. Tudi on je od tam. Od nekdaj je zavezan športu, tako kot jaz. Družila sva se v telovadnici, pri namiznem tenisu in nogometu. In nato seveda pri tabornikih. Poročila sva se leta 1965 in se preselila v Šoštanj, saj je mož sprva delal kot učitelj v Velenju. Imava dve hčerki, Heleno in Tanjo, ki sta naju v otroštvu spremljali pri najinih aktivnostih.

Takrat ste že bili učiteljica v Šoštanju?

Ja in v tem času sem tudi prevzela taborniški rod na šoli. V Šoštanju je bilo taborništvo znano, a je bilo ravno v tistem času manj aktivno. K rodu Pusti grad me je povabil Duško De Costa. Taborništvo me je prevzelo, imela sem veliko podpore. Že leta 1965 smo taborili v Bohinju, bilo je čudovito.

Kaj pa tabor v Ribnem?

V Bohinju je taboril Rod Pusti grad (že takrat so imeli to ime) samo dve leti. Nato so Peter Krapež, Dušan, Maks Medved in mogoče še kateri, našli in uredili prostor v Ribnem na Gorenjskem in od takrat smo šoštanjski taborniki tam.

Vsako leto ste torej tam?

Ja, še vedno, kljub temu, da nisem več tako aktivna. Na ta tabor me vežejo lepi spomini, taborniki me še vedno povabijo tja, letos nas je

obiskal tudi Peter Krapež. Ima jih že čez osemdeset, a taborništvo je še vedno njegova ljubezen. Tako kot moja (smeh).

Spomnim se vas iz šole, kako navdušeni taborniki ste bili.

Mentorica sem bila številnim tabornikom, skoraj vsi otroci so bili na tak ali drugačen način taborniki. Tudi sodelovanja med rodovi je bilo veliko. Taborili smo skupaj s Topolšico ali rodom iz Šmartnega ob Paki. Vesela sem, da oba roda spet delata, vedno je tako, da nekaj časa teče v redu, potem se malo izgubi energija ali določeni odidejo, a k sreči pridejo novi.

Tudi izven tabora smo bili prijatelji. Otroci so hodili k meni na dom, včasih tudi zaradi pomoči pri učenju. Matematika, zemljepis... Rada sem jim pomagala in se potem veselila z njimi.

Na Biba Roeckovi šoli ste imeli podporo pri svoji dejavnosti, ali ne?

Veliko podporo. Tudi pri organizaciji in izvedbi kakšnih taborov so mi drugi učitelji radi priskočili na pomoč, naj omenim samo Olgo Medved, Marijo Praprotnik, Mira Požuna, ki je bil tudi starešina, Olgo Rijavec... bilo pa jih je še več.

Je bilo težko načrtovati in obvladovati delo ter dejavnosti.

Ne, tudi vodniki so tisti, ki so velikokrat gonilna sila. S taborniki smo delali po pouku, praktično pridobivali znanja in veščine. Tudi tekmovali smo veliko na občinskih, področnih in državnih tekmovanjih ter dosegali lepe uvrstitve. Za svoje delo z mladimi sem dobila leta 1983 od Zveze mladine Slovenije Zlati znak.

Čestitam, poznam pa vas tudi preko dnevnih taborov. Kaj je to?

Na pobudo Medobčinske zveze prijateljev mladine Velenje sem pred leti začela med počitnicami voditi dnevne taborne osnovnošolskih in predšolskih otrok - tako imenovano Sončno mesto. Dnevni tabori so bili najprej v Zavodnju, nato na Slemenu in zdaj so na Golteh. Dnevne taborne sem izkoristila tudi za to, da so si mladi taborniki pridobivali vodniška znanja, kot bodiči vodniki na taborjenju v Ribnem in v Savudriji. To počnem že trideset let in še vedno z navdušenjem.

Je zdaj kaj drugače v taborih?

Opažamo, da je bivanja otrok v taborih iz leta v leto manj. Najbrž k temu pripomore situacija, ki vlada v državi, saj je vse manj denarja, nekaj tudi velika ponudba počitniških aktivnosti. Tabori so vsako leto takoj po šoli, letos nas je bilo 47, včasih nas je bilo tudi preko 100.

Kaj počnete v dnevnih taborih?

Podobno kot na taborjenju. Veliko je bivanja v naravi. Tudi teme si vsako leto izberemo, letos smo prvi izvedli Evropsko prvenstvo v košarki. Naredili smo Lipkota, na čelade, ki so nam jih posodili delavci na Golteh smo nalepili lipove liste, ki smo jih naredili sami, naredili smo tudi maske, igrali košarko, metalni na doma izdelan koš...skratka, veliko je bilo zabave. Naučili smo se košarkarsko himno (Predinovo), obiskali so nas naši znani košarkarji, seveda ne čisto zaresni, a pričakovanje otrok je bilo skoraj takšno, kot bi prišli zares. Lani pa smo imeli temo Grške boginje. Vsako leto so nove ideje.

So te ideje vaše?

V glavnem ja. Potem jih skupaj razvijamo. Naj ob tem rečem dobro besedo za Tinco Kovači in ZPM Velenje, upam, da bodo peljali projekt Sončnega mesta še naprej.

Seveda poznate življenje v taboru do zadnjega kotička. Taborniki so menda razdeljeni na skupine oz. vode. Zakaj in kako se razlikujejo.

V taboru so taborniki razdeljeni po skupinah od 7 do 10 članov. Razdeljeni so glede na starostno stopnjo, oziroma izkušnost. Tako je

vse lažje in pregledno, pa tudi tekmujejo lahko. Imajo različna imena, ki jih povzamemo iz okolja. Murni, Gozdovniki, Grče starejši, Popotniki... Za vsako skupino skrbi vodnik. Med seboj tekmujejo, prirejajo igre, se skozi zabavo učijo.

Foto: arhiv

Kako poteka dan v taboru?

Tabor je sestavljen iz šotorov, v njih spimo, zato je jutranje vstajanje skupno za ves tabor, z budnico. Nato se umijemo, telovadimo, pospravimo ter zajtrkujemo. Potem gremo po navadi v naravo, skupine se razdelijo v gozdu in tam tematsko preživljajo čas. Včasih se gremo, kopat, zdaj hodimo na Bled, saj Sava žal ni več tako čista, kot takrat, ko smo začeli zahajati v tabor. Po kosilu igramo odbojko, nogomet, badminton, zvečer zakurimo taborni ogenj in spet kaj počnemo.

Letos ste bili tudi v Ribnem?

Ja, zdaj me povabijo in sem povabila zelo vesela. Letos sem bila v Ribnem sedem dni in so imeli zelo lepo pripravljeno temo Antarktike. Dva pingvina, seveda mislim s tem dva tako oblečena tabornika, sta nas ves čas spremljala, motivirala, zabavala, na koncu so ostali naredili naftno ploščad in uprizorili rešitev obeh pingvinov. Zelo je bilo lepo.

Tudi v taborništvu ste skupaj z možem.

Seveda brez njega ne bi šlo, ne tako ne drugače. Mož je vedno pomagal na vseh koncih in krajih, poleg tega sta najini hčeri, Helena in Tanja že od malega vpeti v taborniško življenje in tudi sicer sta ljubiteljici športa.

Oba z možem sta bila aktivna širše, v taborniški zvezi na primer.

Oba z možem sva bila dolgoletna člana v republiški zvezi, v različnih komisijah in podobno. Tega je bilo v našem aktivnem življenju kar precej.

Kaj je pravzaprav za vas taborništvo?

Življenje. Preprosto. In hkrati močno prijateljstvo, povezanost z naravo. Zame ni lepšega doživetja, kot je v taboru zvečer, ob ognju, ko se zazreš v plamene, okoli tebe je gozd in na nebu zvezde. Kdor tega ni doživel, ne more vedeti kakšni močni trenutki zavedanja so to.

Taborniki imate tudi svoja gesla in pesmice. Jih lahko nekaj naštejete

Pozdravljamo se na primer z zdravo, zdravo, zdravo, ena izmed pesmic je Čika raka, bumba raka, čir, bus, bas, pa Bil je konjenik....in zvečer, preden grejo spat, se taborniki primejo za roke in zapojejo

Dan je šel, čez gore,

čez polje, čez vode.

Vse že spi v tihem snu,

noč je tu

noč je tu.

Kakšen lep ali poseben spomin?

Veliko jih je, ostanejo samo prijetni. Mogoče nekaj okrog napada na tabor. To je dogodek, ki se ga taborniki bojijo, zato postavijo straže, skratka čuvajo zastavo.

Po navadi jih napadejo taborniki iz sosednjega tabora. Da bi jih držali v pripravljenosti, smo nekajkrat organizirali napad na tabor kar sami mentorji. Seveda se to ni smelo razvedeti, veliko je bilo zaradi tega slabe pa tudi dobre volje.

Omenili ste tudi lep dogodek ob praznovanju vašega okroglega jubileja.

Ja, nekaj nas je praznovalo sedemdeset let, Tone De Costa, Helga in Dare Novak ter midva z Gustijem. Dalija Firšt je praznovala 60 let. Taborniki so nas povabili na piknik, podarili zastave z oznako 70, skratka kup lepih pozornosti, med drugim mi je Boštjan Gomboc podaril tudi knjigo pesmi Valovišče, v katero je kot posvetilo zapisal: Šoštanj = taborniki = Teja + Gusti., s pripisom: Hvala za vse, kar taborniškega nosim s sabo. Res lepo, Boštjan, še enkrat hvala.

Vaše življenje je zelo zanimivo a precej vezano na taborništvo. Ste pa tudi ljubiteljica potovanja.

Ja, seveda sem tudi veliko potovala, predvsem po državah bivše Jugoslavije, včasih z otroci za prvomajske praznike, a najljubša mi je Slovenija. Pa veliko berem, predvsem zgodovinske knjige.

Je v Sloveniji za vas kakšen posebno lep kraj?

Bohinj, vedno Bohinj. Ja, in pa Vrata. Izpred koč gledam v severno steno Triglava. Tam sva bila z možem 14 let na dopustu in prehodila precej hribov. Za 60. rojstni dan sem bila še na Triglavu, Gusti pa sploh ne vem kolikokrat je bil gor.

Seveda ste še vedno aktivni?

Zdaj vodim rekreacijo v Šoštanju. Vaje so v TVD Partizan 1x na teden od 18 do 19 ure. Pričnemo spet v jeseni.

Zelo ste navezani tudi na svoji hčeri in vnuke.

Seveda mi družina pomeni ogromno. Veselim in žalostim se skupaj z njimi. Imam štiri vnuke, vsi so nagnjeni k športu, Ula in Zarja živita v Domžalah, obe igrata košarko, Jakob v Šmartnem ob Paki trenira nogomet in Lana tenis. Tako se ni bati, da bi ljubezen do športa v naši družini izumrla.

Za svoje delo ste prejeli tudi številna priznanja.

Ja, tudi priznanja so bila in pohvale, pa tudi marsikdo me ni maral. Tako je pač. Nekaj priznanj sem že omenila, vesela sem bila občinskega priznanja leta 2003, ki sva ga dobila skupaj z Gustijem in lani 2012 priznanja s strani SZ Šoštanj za organizacijsko delo na področju športa. Lepo je, če si opažen v domačem kraju.

Kakšen napotek današnji mladini, ki se včasih dolgočasi.

Šport in šport in seveda narava. Naj to združijo, pa jim ne bo nikoli dolgčas.

Imate v življenju kakšno vodilo?

Imam, tudi zapisala sem ga enkrat vnučki: Spoštuj starejše, s poslušanjem drugih, tudi drugače mislečih, s pogovarjanjem in dogovarjanjem se rešijo vse težave.

Pa zaključiva tale pogovor, ki bi ga lahko nadaljevali skoraj v nedogled s taborniki. Kaj jim sporočate?

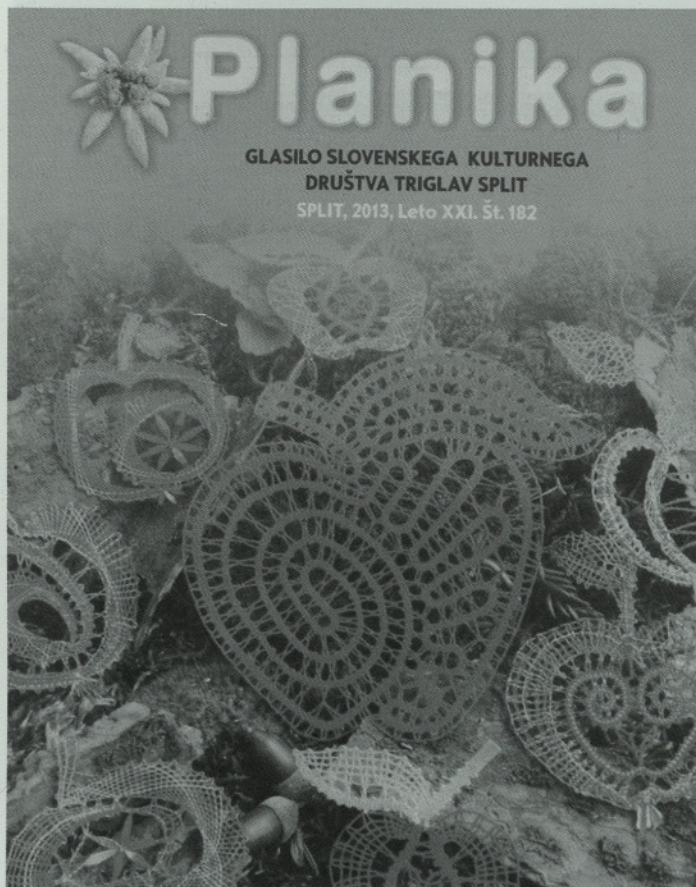
Želim jim nadaljnega dobrega dela. Da duh taborništva ne bi nikoli umrl in bi nas še naprej povezoval v prijatelje.

MILOJKA B. KOMPREG

Planika ob morju

Naslov ni neumnost, ampak dejstvo. Seveda je res, da boste Leontopodium alpinum, kot očnico strokovno imenujejo botaniki, zaman iskali ob morju. V Splitu pa cveti posebna vrsta Planike in cveti že enaindvajseto leto! Slovensko kulturno društvo Triglav je z (logičnim) imenom najpopularnejše gorske rože, poimenovalo svoje glasilo. Planika.

V tem obdobju, ko Planiko vodi uredniški odbor v sestavi Cveto Šušmelj, Nadežda Eterović, Ivan Kosmos ter jo ureja Vera Hrga, izhaja glasilo štirikrat na leto. Časopis je na las podoben Listu, le da je vsaka številka malo skromnejša po obsegu, a vsebina vseeno zanimiva, tako za slučajne bralce, med katere se prištevam sam, gotovo pa še bolj za naše rojake, ki živijo v dalmatinski prestolnici.

V zadnji, 182-ti številki, ki sem jo prelistal, je posebej prikupna naslovnica, ki jo krasijo prekrasna čipkasta, rdeča jabolka, ki razkrivajo uspešno čipkarsko delavnico kulturnega društva in ki združuje tradicionalno slovensko – idrijsko čipko, s sodobno, manj tradicionalno motiviko, ni pa odveč povedati, da je čipkarstvo in vezenje, doma tudi v Dalmaciji. Sicer pa prevladujejo kulturno umetniške vsebine, ki zrcalijo pestro kulturno življenje Slovencev v Splitu, ki svoj vrh vsako leto doseže ob kulturnem prazniku. Letos jim ga je polepšal Vlado Kreslin.

Vera Hrga, rojena Cerkovnik, naša rojakinja, pa skrbi, da ostaja vedno močna vez tudi s šaleško dolino in tako so se v minulih letih od »naših« umetnikov v Splitu že predstavili Mešani pevski zbor Svoboda, svoj prvi nastop izven slovenskih meja, pa je nedavno uspešno izvedla šoštanjska umetnica Dunja Tianuer. Prav je, da ob tem poudarimo, da Vera vedno poskrbi za zaslužen predstavitev svojih gostov ne le v Planiki, ki jo ureja, ampak ima svoje niti razpredene po vseh splitskih medijih, od časopisa Slobodana Dalmacija, do splitskega radia in televizije in na ta način poskrbi, da naše umetnike v enem mahu spremlja več bralcev, poslušalcev in gledalcev, kot bi to lahko naredile slovenske nacionalne medijske hiše v Ljubljani.

PETER REZMAN

Pot, ki bi jo gotovo ponovila

Pogovor z gaberško Splitčanko Vero Hrga

Drugi dan letošnjega julija sem prečkal slovensko hrvaško mejo in se spomnil, da sem dobri dve desetletji nazaj ravno tako velikokrat prečkal to mejo, ki ni bila čisto prava meddržavna meja, saj sta bila Slovenija in Hrvaška enote iste, večje federacije.

Razlika je bila seveda bistvena. V preteklosti je bila to socialistična, samoupravna federacija z močnim centrom na jugu, zdaj je to demokratična, kapitalistična federacija z razrahljanim »glavnim mestom« na severu.

Julija, ko sem bil v »pisateljski rezidenci Udruge KURS« v Splitu, sva se z Vero nekajkrat srečala in obujala spomine tudi na mladosna gabrška leta. Foto: arhiv

Hrvaška je bila drugi dan polnopravna članica Evropske unije, jaz pa sem bil na poti v drugo najpomembnejše mesto naše južne sosede, v dalmatinsko prestolnico Split. Tam sta me pričakovala prijazna gostitelja »Udruge KURS« Maja in Edi, vedel pa sem, da se bom gotovo srečal tudi z »našo« Vero Hrga, ki je že dolgo prava »splichanka«, od glave do pete, kot se reče. Njej je posvečen današnji intervju.

Tiste dni, ko sem jaz potoval in se nastanjal na robu Dioklecijanove palače, si bila »doma«. Kaj in s kom si bila letos poleti v Šoštanju?

Ob zaključku delovnega, šolskega leta in na začetku letošnjega poletja sem se z našim MePZ z velikim veseljem pripravljala na obisk mojega rojstnega kraja – Šoštanja, ki smo ga povezali s tradicionalnim sodelovanjem našega zbora na reviji pevskih zborov v Stični. S posebno vnemo in tudi določeno tremo sem moje Slovence in člane Slovenskega kulturnega društva Triglav Split popeljala v zeleno dolino mojega otroštva.

Kdaj in kako se je začelo sodelovanje MePZ Svoboda in zbora Slovenskega kulturnega društva Triglav iz Splita?

Ker korenine vlečejo, si pač vsak od nas Slovencev v Splitu želi obiska rojakov iz njegovega kraja. Tudi moja želja se je uresničila, saj sta leta 2004 na mojo iniciativo, potem pa na moj ponos, v Splitu gostovala šoštanjska Svoboda in uspešen ansambel Spev.

Vse se je začelo s pogovorom z zborovodkinjo Anko Jazbec in takratnim predsednikom Sevskom. Povabilo je bilo z veseljem sprejeto in v mestu pod Marjanom smo 24. junija imeli priložnost prisluhniti izjemnemu koncertu Svobode, naslednji dan ob dnevu državnosti pa se tudi zavrteti ob zvokih priznanih muzikantov skupine Spev.

Najbrž je letošnje poletno vzdušje v Šoštanju botrovalo, da je bil obisk koncerta vaših pevk ter pevcev bolj skromen. Kako pa so »Svobodo« sprejeli v Splitu?

Da, res sem bila predvsem jaz malce razočarana nad slabim obiskom koncerta, saj vem, da so sicer koncerti vaše Svobode »razprodani«. Pričakovala sem, da jih bo pritegnila tudi dalmatinska pesem, ki jo prinaša naš zbor in jo imajo Slovenci tako radi. Menim tudi, da v Šoštanju ni ravno tako veliko kulturnih dogajanj, ter da so ljudje željni česa lepega. No, pa naj bo za to krivo poletno vzdušje, ki je moje rojake odpeljalo kam drugam. Nam je bilo lepo, vem pa tudi, da so bili vsi prisotni v dvorani navdušeni. Sicer pa gre vsa pohvala in zahvala organizatorjem za topel sprejem, pogostitev in prijeten skupni večer.

V Splitu, predvsem v času slovenskega kulturnega praznika, vsako leto gostite imenitne umetnike iz Slovenije. V kakšni družbi vaših gostov lahko najdemo šoštanjski zbor?

Veliko zborov iz različnih krajev Slovenije gostuje pri nas v Splitu. Ponavadi so to izmenjave povabil, sodelovanja med kulturnimi društvi. Brez dvoma je bil koncert šoštanjskega zbora nekaj posebnega. Njihove glasovne dimenzije, njihova interpretacija pristop h zborovskemu petju, so čisto nekaj posebnega. In mi si želimo drugačnosti.

Slovenski kulturni praznik je za nas Slovence v Splitu velik dan. Posvetimo mu največ pozornosti in tudi mestu Splitu pokažemo, da ima kultura pri nas posebno mesto. V teh 20 letih se je na naših odrih, galerijah, razstavnih prostorih, prostorih našega društva, zvrstilo veliko imenitnih umetnikov iz Slovenije. Še sveži so spomini na letošnji koncert Vlada Kreslina v Splitskem foyeru HNK. Zame pa je nepozaben koncert vaše someščanke, moje Dunje Tinauer in Marija Krniča v istem koncertnem prostoru! Tudi program za naslednji kulturni praznik je že začrtan, namreč mojemu povabilu se je prijazno odzvala gledališka umetnica Saša Pavček.

Med obiskom pesnice Neže Maurer v Splitu, je Vera prebirala njeno poezijo. Foto: arhiv

Ti si pravzaprav spiritus agens splitskega Triglava, ki združuje Slovence v tem mestu. Kako bi ti označila slovensko skupnost pri vas?

Leta 1993 smo po razpadu Jugoslavije tudi Slovenci v Splitu začutili potrebo po združevanju, po društvu, kjer bi bili organizirano povezani, kjer bi ohranjali svojo identiteto in krepili stike z domovino Slovenijo. Bila sem članica iniciativnega odbora in v društvu vsa ta leta članica Izvršnega odbora. Kaj kmalu po ustanovitvi sem pričela tudi s poučevanjem slovenščine. Moje posebno poslanstvo je torej skrb za ohranjanje materinega jezika in kulture. Čudovito, obenem pa zelo zahtevno je to poslanstvo in moram priznati da ga opravljam skrbno in z neizmernim zadovoljstvom.

In kako si ti zajadrala v srce Dalmacije? S srcem...?

Kako bi, če ne s srcem. Na konec sveta bi šli za njim, kako nebi v ta

biser Jadrana. Velikokrat pomislim, da me je to srce pripeljalo v najlepše mesto pod soncem. Rada imam moj Split, morje, plaže sonce, Rivo, jugo in burjo...

Vlado Kreslin je navdušil splitske Slovence. Vera skrbi za visoko umetniško raven umetniških gostov v prestolnici Dalmacije. Foto: arhiv

Kako pogosto obiskuješ svoje spomine iz otroštva in deklških let? Zdaj lahko pripelješ s sabo kakšno morsko plovilo, da premostiš pot od Šoštanja proti nekdanjemu domu...?

Pravijo, da je nostalgija pravzaprav žalovanje za minulo mladostjo. Pa naj bo tako, priznam, moje misli velikokrat nostalgичno odplavajo v moja otroška, deklška leta, v moje kraje. Toda jaz imam to veliko srečo, da jih lahko ujamem v prijetne urice razmišljanja o bistrh potočkih, zelenih dolinah, gorah, jezerih, gastronomskih in turističnih ponudbah, izbranih pesmih, literarnih stvaritvah, ki jih z užitkom podarim mojim učencem.

Le misel na domači prag, na rojstno hišo, travnik in log, kjer smo se brezskrbno igrali, lovili, skrivali, me žalosti. Saj ga ni več, saj ne morem več stopiti na mojo grudo. Moje otroštvo kot da se je pogreznilo, potopilo. Kot otroštva mnogih v tej dolini.

Vaše društvo v Splitu se ponaša z zelo lepimi prostori. Mene je posebej prevzela zelo bogata knjižnica, pa seveda tudi prireditveni prostor. Kako vzdržujete te prostore in s kakšnimi vsebinami vse, jih napolnjujete?

Trenutno smo v zares lepih prostorih, kjer lahko kvalitetno izpeljemo svoje dejavnosti. V bogati knjižnici je tudi moja učilnica, do nje je prostor, kjer na primernih mizicah in bulah pridno klekljajo naše čipkarice. Prireditveni prostor je največji, tu v večernih urah vadi naš MePZ, redno tu razstavljajo člani naše likovne skupine. Prostor je primeren tudi za mnoge naše prireditve, druženja, negovanje narodnih običajev, sesanke. Majhna kuhinja je prijeten kotiček za klepet ob kavi ali kozarčku pijače. V pisarniških prostorih pa gospodarita naš predsednik in tajnica.

Društvo ni lastnik prostorov, imajo pa le-ti slovenske »korenine«. Glede na informacijo o najemnini pa lahko rečem, da matična domovina ni kaj prida prijazna do slovenske skupnosti v Splitu?

Naj povem, da smo se v teh 20 letih obstoja selili že petkrat. Vselej v najete prostore, ki jih vedno zelo drago plačujemo. Sedaj smo sicer precej oddaljeni od središča mesta, smo pa zato v zelo lepih, prostranih prostorih nekdanjega servisa Gorenja. Vsa ta leta smo pri odgovornih uradih, ministrih poskušali perečo prostorsko problematiko prikazati kot nujno za končno rešitev stalnega lastnega prostora, vendar je do sedaj vse ostalo le pri poskusih in obljubah. Dolgoletna visoka najemnina bi že zdavnaj lahko dokončno izplačala nakup prostora. Tudi dejstvo, da imajo prostori slovenske korenine, kljub večkratnim naporom, da pridemo do direktnih »pogajanj« z upravo Gorenja, ni rodilo uspeha.

Kulturno društvo Triglav ima bogato in skrbno urejeno knjižnico, kjer Vera, s tamkajšnjimi Slovenci, skrbi za obnavljanje slovenskega jezika. Foto: arhiv

Ti že dolga leta poučuješ slovenski jezik, da »naši Slovenci«, kot jih imenuješ, ne izgubijo stika s temeljno identitetno vrednoto, to je z materinim jezikom. Kako pa ti, ki tudi živiš stotine kilometrov daleč, vzdržuješ strokovne jezikovne posodobitve, ki se včasih že nam, ki živimo tukaj, izmuznejo?

Jezik je živ, jezik se spreminja in razvija. Tega se še kako zavedam. Neprestano se bojim, da ga ne gnetem, da ga ne razvijam in spremljam dovolj. Da ga celo pozabljam. Veliko berem. Večna dilema - knjigo v slovenščini ali hrvaščini? Spletne novice v slovenščini ali hrvaščini? Vsakoletni seminar za učitelje slovenščine v tujini, ki ga organizira Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport RS in Zavod za šolstvo RS, je prava priložnost za strokovne jezikovne posodobitve.

V poletnih mesecih je v Splitu izjemno živahen umetniški utrip. Vrstijo se predstave, razstave, koncerti. Mesto samo z živo Dioklecijanovo palačo se zdi je ena sam zgodovinski eksponat, vrsta stalnih postavitev umetnin, na čelu z Meštrovićevo galerijo. Kako se ti znajdeš v tej bogati ponudbi dogodkov?

Split je v poletnih dneh en sam oder. Mnoge atraktivne lokacije so prizorišča baletnih, koncertnih, opernih, dramskih in drugih kulturnih dogajanj. Peristil je bil izjemna scenska podlaga za Nabucca in zame prava paša za uho in oči, Sustipan je v svoji tišini objel Grka Zorbo in ob sirtakiju so me v vročici poletne noči zasrbele pete. Wagnerjevega Ukletega Holandca sem poslušala na terasi moje hiše v Varošu. Dioklecijanove kleti so svoj čas gostile SNG in Tri sestre. Splitsko poletje je zame po vročem dnevu težko pričakovani večer z močnim umetniškim utripom.

Skupaj sva se udeležila otvoritve razstave slovenskega slikarja Andreja Jemca v elitnem razstavišču palače Milesi. Vsebinsko in po strokovni plati je za domačine postavitev utemeljil hrvaški akademik Tonko Maroević in več kot očitno je bilo, kako si prepoznavna in cenjena v umetniških krogih. Kot vse kaže si s svojo prislovično zvedavostjo napletla celo vrsto stikov v umetniških krogih?

Če se ukvarjaš s kulturo, če živiš z njo in za njo je čisto logično, da zaideš v te kroge. Tudi veliko mojih družinskih, osebnih prijateljev, znancev je iz teh krogov. Vesela sem, da sem navezala precej stikov z umetniki iz Slovenije. Njihovi obiski in nastopi, četudi niso v organizaciji našega društva, me izredno veselijo, pa jim po navadi dobrodošlico pokažem s kakšno pomočjo, prevodom, predvsem pa z obiskom otvoritvenih svečanosti.

Poletno sproščeni člani Kulturnega društva Triglav v Splitu, ki so me gostili in mi razkazali svoje prostore. Foto: arhiv

Ali tudi sama kaj ustvarjaš?

Delo z otroki, z učenci z udeleženci pouka je ustvarjalno. Delo z literarno skupino prav tako.

V vsako prireditev, ki jo oblikujem in vodim vtrem delček svoje ustvarjalnosti. Veliko prevajam, ponosna sem na moj prevod knjige Same Štefanca Kiparstvo Nikole Firentina i njegovog kruga iz slovenščine v hrvaščino.

Svoj pečat in trajno sled puščaš tudi na uredniškem mestu Planike, glasila vašega društva. Gre za publikacijo, po obliki na las podobno našemu Listu, le da izhaja na nekoliko manj straneh. Očitno je skrb za natisnjeno pisano besedo še vedno eden temeljnih kamnov za ohranjanje stika tako z matično domovino, kot s slovenskim jezikom?

Veliko, lahko rečem skoraj največ ustvarjalnosti pa zahteva uredniško mesto Planike. Naša Planika je moj otrok. Vsako rojstvo, vsak izid je zelo nestrpno pričakovan. Po napornem delu okoli urejanja je dan, ko jo vzamejo bralci v rok, zame praznik. Glasilo prinaša pregled aktivnosti in dogodkov v društvu v preteklem obdobju, novice iz drugih društev na Hrvaškem, zanimivosti in novice s področja kulture, športa iz Slovenije, recepte, šale in še kaj.

Res je, to je zapisana slovenska beseda, kronologija in zgodovina tega, kar Slovenci na teh prostorih počnemo.

Vera Hrga (druga z leve, takrat še Cerkovnik), leta 1972 v gasilskem domu Gaberke, na »mladinski zabavi«. Na fotografijo so še (od leve), Janko Ramšak, Janko Lukner, Štefka Videčnik in Slavko Ramšak. Kronist takratnih mladinskih srečanj v Gaberkah, je bil Marijan Tekauc. Foto: Marijan Tekauc

Za konec pa čisto »klasično« vprašanje, ki skuša biti namer-
no malo nostalgичno... Če bi takrat, ko si doživljenjsko zamenjala Šaleško dolino z dalmatinsko »prestonico« Splitom, vedela kaj te čaka in v kakšno novo okolje se odpravljaš; bi se odločila drugače?

In kako bi ravnala, če bi o temu odločala danes?

Šaleško dolino, Velunjo in Pako sem najprej zamenjala z Mariborom in Dravo. Potem pa me je čolnič življenja zapeljal v varno пристanišče dalmatinske »prestonice«. Če si je že sam rimski cesar Dioklecijan izbral to parcelo in to mesto za svoje domovanje, potem ni nič čudnega, da sem se v njegovih »kalah« mirno in srečno zasidrala tudi jaz. Za vso to pot bi se zagotovo odločila tudi danes.

PETER REZMAN

Plaketa za pisatelja

Zlatko Kraljić

Razveseljiva novica za Šaleške literate prihaja iz Hrvaške. Ob 65. obletnici delovanja Hrvaške zveze kulture in ob podpori tamkajšnjega Ministrstva za kulturo je bilo konec junija v Zagrebu srečanje domačih književnikov.

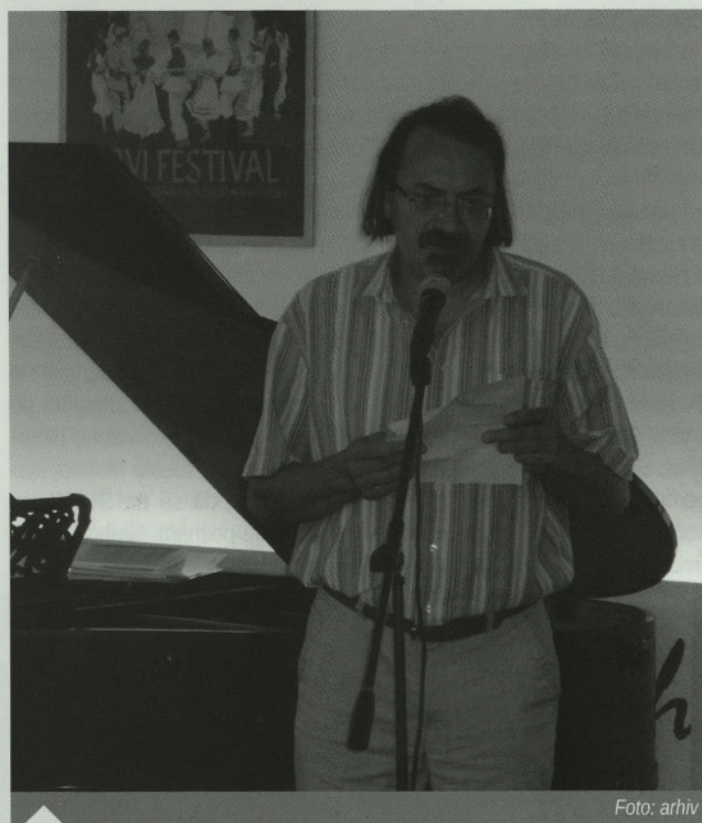

Foto: arhiv

Na tem srečanju je po prvotnem izboru izmed 133 avtorjev, ki so sodelovali na literarnem natečaju, pesnik Zlatko Kraljić, član Šaleškega literarnega društva Hotenja, prišel v ožji izbor 64 avtorjev, od katerih so bili 4 nagrajeni s plaketami, ostali pa s pohvalami ali zgolj s sodelovanjem na srečanju. Med prejemniki štirih prestižnih plaket, je plaketo Mihovila Pavleka Miškina za dialektno pesništvo dobil Zlatko Kraljić iz Velenja.

Zlatko Kraljić je prestižno nagrado prejel za tri svoje pesmi, (Halt, slikamo, Stvorijo bom čoveka, Šverc) katere je na srečanju v elitnem okolju velike dvorane Hrvaške zveze kulture tudi prebral. Kraljić se tudi sicer literarno izraža dvojezično in sodeluje v projektu Sosed tvojega brega, združenja v Sloveniji živelih avtorjev, ki pišejo v materinem jeziku.

Zlatko Kraljić, po rodu Medžimurec živi in ustvarja v Velenju. V letošnjem letu mu je literarno društvo pomagalo izdati pesniško zbirko Za konec pritiski konec, katero je uspešno predstavil v Knjižnici Velenje letos junija. Njegova izjemna ustvarjalnost se izkazuje tudi v slikanju, ki je pri njemu vedno skupaj v koraku z literaturo. Čestitamo.

MILOJKA B. KOMPREJ

Moje popotovanje se je tokrat začelo iz popolnoma drugega razloga kot običajno. Večinoma sem potovala zaradi znamenitosti, ki sem jih želela obiskati, zaradi jezika, ki sem se ga želela naučiti ali preprosto zaradi prijateljev, ki sem jih želela obiskati. Tokrat sem se odpravila zaradi radovednosti, ali sem sposobna narediti eno izmed neumnosti, ki jo je naredilo že kar nekaj izmed mojih mednarodnih prijateljev. Spakirati kovčke in oditi v tujino za nedoločen čas. Ja, je neumnost, a je zelo produktivna neumnost. Ne samo, da spoznaš veliko ljudi, tudi okolico vidiš na drugačen način, saj se hitrost potovanja popolnoma zreducira. Namesto, da gledaš na uro, kdaj in kje moraš biti, imaš časa več kot dovolj, da se preprosto prepustiš naključjem. Sicer ima ta prepuščenost naključjem veliko vzponov in padcev, ki pa se jih moraš naučiti obvladati.

Ker sem zelo neorganizirana oseba, se pa zelo dobro znajdem v mnogoteri situaciji, v kateri bi marsikdo zamrznil, sem se na pot odpravila samo z enim načrtom, ki je bil - priti do Nordkappa in razen za bencin ne proizvajati kakršnihkoli drugih izdatkov. No, hrano je treba kdaj pa kdaj nakupiti, mar ne?

Norveško sem izbrala iz dveh razlogov, mogoče treh. Je ena izmed držav, ki jo je sedanja globalna kriza najmanj prizadela, ima lepo pokrajino z veliko možnostmi za plezanje in delno se lahko sporazumevam v norveščini, saj sem se med drugim učila tudi švedsko, ki pa je z norveščino približno v takšnem odnosu kot sta slovenščina in hrvaščina.

Iz Ljubljane sem odpotovala 27. julija 2013 in še isti dan zaradi neurja prespala na Koroškem. Naslednji dan sem nadaljevala pot do Passaua v Nemčiji, kjer imam prijatelja iz Pakistana in si enostavno nisem mogla pomagati, da bi izpustila možnost vsaj dan ali dva uživati v pakistanski kuhinji. Pot sem nadaljevala do Bremna, kjer sem obiskala prijatelja iz Ljubljane, ostala prav tako dva dni in nato nadaljevala preko Danske na Švedsko. Veliko ljudi ne ve, da sta ti dve državi povezani z mostom po imenu Öresundsbron ali Öresundski most, ki pa ima zelo visoko mostnino. Öresundski most te pripelje direktno v švedsko mesto Malmö, kjer sem v Skandinaviji prvič prenočila. Moram reči, da se na Švedskem počutim zelo dobro, saj to državo že malo bolje poznam. Najboljša plat Švedske in Norveške pa je nekaj 1000 let staro pravilo (Allemansrätten

Švedsko pogosto imenujejo tudi deželo tisočerih jezer.

Foto: Kajetana Obreza

po norveško), ki dovoljuje prenočiti na prostem. Edini pogoj je, da se na istem mestu ne nahajaš več kot dve noči in da se od najbližje lastniške hiše oddaljiš vsaj 150 m. Ja, raztegneš si lahko šotor in nihče ti ne bo rekel prav nič. Do Malmöja sem imela za sabo natančno 2000 prevoženih km, samo po Švedskem pa sem jih opravila še točno toliko. Cesta E45 je notranja švedska pot proti severu, ki pa nima preveč spektakularnih naravnih znamenitosti. Večino časa prepotuješ po cesti, obdani z gozdom. Zanimivo postane severno od Öresunda (zadnje večje švedsko mesto proti severu), ko ti pot zelo pogosto prečkajo severni jeleni. Včasih eden, včasih več, vsi pa se premikajo izredno počasi. Takšen je tempo v Skandinaviji. Ne samo severni jeleni, tudi ljudje pravzaprav nimajo nobenega razloga po hlastanju za časom. Vzamejo si čas. Medtem, ko sem pri sebi še zmeraj opazila hitrost »mesta«, ko si preprosto ne znaš vzeti časa in v miru spiti kave in pojesti obroka, si severnjaki brez kakršnekoli slabe vesti vzamejo čas za njihovo Fiko. Fika pomeni po švedsko in mislim, da tudi po norveško - preprosto čas za kavo in prigrizek. Za Skandinavca bi bil verjetno največji greh, da izpusti svojo dnevno količino kave. Dan pričejo s kavo in končajo s kavo ali čajem.

Tradicionalna oblačila Samijev. Na sliki so gospe iz Norveške, Finske in Švedske. Foto: Kajetana Obreza

Ker imam že od malega veselje ogovarjati nepoznane ljudi, jih spoznati, poklepetati in mogoče z njimi popiti kavo ali pojesti zajtrk, sem ravno na enem izmed mojih prenočišč ogovorila neko Švedinjo, ki je pridno pospravljala toaletne prostore počivališča. Počivališča imajo resnično lepo urejena tako na Švedskem, kot tudi na Norveškem, zanje pa dnevno skrbijo ljudje iz okoliških krajev. Na koncu se je izkazalo, da ta Švedinja Sabina, ni Švedinja, temveč Švicarka, ki je imela prvotni načrt prepotovati južno Ameriko, nekako pristala na Švedskem in tam tudi ostala. Leto za letom in njen čas se je raztegnil na 6 let. Takšnih naključij je polno. Sedaj je bolj ali manj samostojna, ima službo in dodatno ponuja aktivnosti turistom. V lasti ima 19 vlečnih psov, ki te lahko v zimskih, kot tudi letnih dneh nudi popeljejo na pustolovščino na saneh. To je tradicija severa. Vesela sem bila, da sem se lahko sprva pogovorila z njo v švedščini, predvsem, da mi je uspelo izvedeti, kar sem želela, navsezadnje pa sem bila vesela, da sem lahko govorila z nekom nemško, kar pa mi je resnično domače. A tam ne bi ostala. Švedska vasica v okolici Kirune, ki se nahaja uradno že na Laponskem, ima komaj 30 prebivalcev, veliko gozda in nič skal, zato sem nadaljevala proti severu. Lahko bi direktno prestopila mejo med Švedsko in Norveško, a je bilo do Nordkappa bližje po Finski strani, kjer sem zadnjič lahko uporabila Euro a hkrati že bila na ozemlju, kjer ne razumem popolnoma nobene besede. Finščina namreč spada v jezikovno skupino ugrofinskih jezikov in je za navadnega smrtnika, ki se je ni učil namensko ali bil rojen v to govorno področje popolna uganka. Predstavljajte si, kako dobro razumete pogovor med dvema Madžaroma. Sploh ga ne in ravno madžarščina je sestrična finščine. Po Finski sem prevozila približno 150 km in končno prestopila mejo z Norveško. Prvo

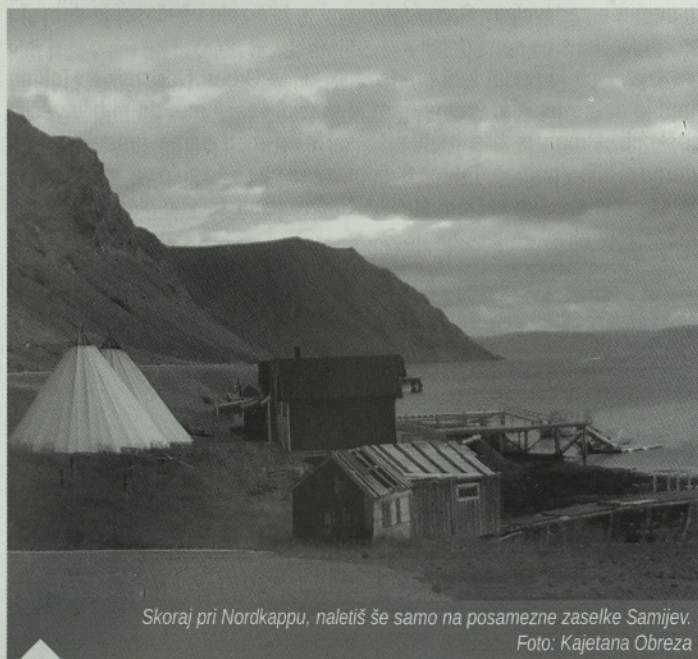
Pravi severnjaki. Foto: Kajetana Obreza

prihaja iz Poljske, Švedske, Nemčije, Danske in veliko iz Pakistana, Iraka, Vietnama in Somalije. Njeno glavno mesto je Oslo, v katerem prebiva 574 000 prebivalcev, po velikosti pa mu sledijo mesta: Bergen, Trondheim, Stavanger, Kristiansand in Tromsø. Uradni jezik je norveščina, poleg te pa imajo Samiji tudi svoje jezike. Norvežani prav tako kot mi poznajo štiri letne čase z eno bistveno razliko. Severno od polarnega kroga imajo poleti konstantno dan, kar se v avgustu potegne nekje do 24:00, pozimi pa nimajo nič sonca. Temperature se lahko pri njih spustijo od -20 do -30 stopinj celzija pozimi in poleti narastejo do 30 stopinj celzija, kar pa seveda ne velja za strogi sever.

In da se tudi tukaj najdejo ljudje z zanimivimi idejami, polnimi pustolovščin je dokazal neki neznanec s katerim sem se pogovarjala. Prihaja iz Osla, kjer dela kot komentator na njihovi televiziji. Njegova pustolovščina? Organiziral je maraton za sodelavce in ker je bil zadnji na cilju, so mu kupili motor – vespo, s katero se je moral odpeljati od Osla pa vse do Kirkenesa. Kje je Kirkenes? Nekje daleč na severu, blizu Nordkappa. Do tja je prevozil več kot 2000 km na motorju, ki ne pelje več kot 70 km/h, na večino trajektov, pa so ga za vprašanjem: »Kam pa ti s tem?«, spustili kar zastoj. V pričakovanju, kaj ga čaka v Kirkenesu je pretrpel bolečine v zadnji plati, ki mu jih je povzročal njegov motorček in ugotovil, da ni na severu prav nič. Tako je. Je prelepa pokrajina, kraj za odih a sicer je tukaj večinoma neposeljeno ozemlje, pa četudi se najdejo manjši zaselki, si z mobilnim telefonom človek resnično ne more pomagati čisto nič, saj preprosto ni signala. Zelo pomembno je tudi, da poskrbiš za dovolj veliko količino bencina, saj lahko v nasprotnem primeru pričneš s hojo po pomoč, ki pa bi trajala precej dolgo.

Sama se poskušam vedno izogniti turističnim destinacijam, saj me številni ljudje s fotoaparati zelo motijo. Pridejo, vidijo, grejo, stika z ljudmi pa ne vzpostavijo. Ravno iz tega razloga sem se sprva odločila, da ne obiščem »najlepših« norveških otokov in se že odpravila proti jugu, v smeri Trondheima. A naključja si včasih kar sledijo. Medtem ko sem se zbudila na enem izmed počivališč sredi gozda in prelepih skalnih formacij, mi je s kavo postregla sosednja norveška družina. Seveda je vzrok za to bil moj zvesti spremljevalec – kuža Bobi, ki na vsakem koraku radovedno pozdravlja ljudi in ker se jim je zdel tako simpatičen, sem še jaz dobila jutranjo kavico. Dober začetek dneva. Velikokrat si počivališča delim z Norvežani, Švedi ali Nemci, ki sicer kar luksuzno potujejo v svojih avtomobilih. To je skandinavski trend, ki se ga poslužujejo mnogi in kolikor sem imela priložnost spoznati severnjake do sedaj, so vse drugo kot hladni ljudje. Potrebujemo čas, a ko te spoznajo, ti z veseljem pomagajo. Ravno ta družina, ki mi je prijazno postregla jutranjo kavico je razlog, da sedaj sedim na trajektu v smeri proti Lofotom in si tam ogledam naravo. Sicer sem imela veliko pomislekov glede te odločitve, a sem si rekla: »Živi se samo enkrat,« kar je več kot dovolj dober razlog, da spremenim plan.

KAJETANA OBREZA

Skoraj pri Nordkappu, naletiš še samo na posamezne zaselke Samijev. Foto: Kajetana Obreza

mesto, v katerega sem se pripeljala, je Kautekeino, od katerega sem se po prelepem kanjonu spustila v mesto Alta, kjer sem zopet prespala in naslednji dan opravila še zadnjih nekaj 100 km proti Nordkappu. Temperature tukaj ne dosegaajo naših poletnih. Povprečna temperatura, je okoli 14 stopinj. Vedno pogostejše so mi pot prečkali severni jeleni, kakšna lisica se je našla ob cesti, načeloma pa je ob prelepi pokrajini možno opazovati le manjše zaselke Sami-jev oz. Laponcev po naše. To so lovci na jelene, ki naj bi pred 11000 leti prispeli iz Sibirije. Dandanes živijo v štirih državah. Na Norveškem, Švedskem, Finskem in v Rusiji, govorijo pa 9 dialektov, ki se raztezajo po pokrajinah vseh štirih držav. Še vedno so lovci, le da so jim skandinavske države omejile dovoljeno število divjadi, ki jo lahko ulovijo. Do Nordkappa sem prispela, prevozila sem 4712 km, sedaj pa nameravam raziskati Norveško.

Da povem še nekaj o Norveški – Norveška je po površini največja evropska država, ki meji na Švedsko, Finsko in Rusijo. Ima okoli 50 000 otokov, od katerih pa jih je le 2 000 poseljenih. Vsega skupaj ima slabih 5 milijonov prebivalcev, od katerih jih je 460 000 priseljencev. Največ jih

Kolesarsko obarvane Ravne

Vsoboto, 29. 6., je v Ravnah potekala 3. tekma B4X lige v kolesarskem dvoboju, katere organizator je bilo kolesarsko društvo Lignit. Kolesarski dvoboj je atraktivna disciplina gorskega kolesarstva, kjer se na progo z skoki, ovirami, ovinki istočasno podata dva tekmovalca, nato tekmovalje poteka na izpadanje kjer se v finalu pomerita najboljša dva v dvoboju.

Taj France (8 let). Foto: Nejc Rošar

Kolesarsko društvo je bilo ustanovljeno z namenim, da mlade kolesarje spodbujajo in jim pomagajo na njihovi kolesarski poti. To jim, kot kaže, odlično uspeva, saj se je kar 9 članov KD Lignit, udeležilo domače tekme. Najboljša tekmovalca sta bila domačina Urban Rotnik in Luka Bolha, kjer sta oba zasedla prvo mesto v svoji kategoriji. Med tekmovalci, ki so mlajši od 16 let (U16) je zmago slavil Tadej Zaljubershek, 3. mesto je zasedel Matjaž Hočevnar, na mestu za njim se je znašel Tim Rajster, 6. mesto je pripadlo novemu članu Lignita, Mihiu Beričniku, Žan Martinc pa si je po nesrečnem padcu v kvalifikacijah, priboril 7. mesto. KD Lignit ima tudi žensko predstavnico, in sicer Moniko Hrastnik, ki je prepričljivo zmagala v ženski kategoriji. Izjave po tekmi sta podala Urban Rotnik, eden izmed organizatorjev in absolutni zmagovalec tekmovanja, ter Tadej Zaljubershek, najboljši Lignitovec v kategoriji U16.

Luka Bolha. Foto: Nejc Rošar

Urban Rotnik: »Res sem zadovoljen z tekmo, najbolj sem zadovoljen s tem, da smo uspeli progo pripraviti v tako stanje, da je bila dosti hitra, da se je dalo skakat vse velike skoke, da ni bilo dežja in da se ni nihče poškodoval. Po vrhu vsega sem še zmagal. To je bila prva tekma, ki smo jo organizirali na domačem terenu in mislim, da nam je res odlično

uspelo, saj smo se res trudili. Naredili smo nemogoče, saj nam vreme čez teden ni bilo naklonjeno, progo smo morali pred tekmo pokriti s folijo, porabili pa smo tudi 5 vreč cementa, daje bila proga vozna tako kot je bila danes. Vendar se nam je izplačalo, saj je tekma odlično uspela.«

Matjaž Hočevnar, Žan Martinc. Foto: Nejc Rošar

Tadej Zaljubershek: »Proga mi je bila fajna, bila je dosti zahtevna, z rezultatom pa sem zelo zadovoljen, saj je bila to moja druga tekma in sem res zadovoljen. Sama tekma mi je bila zelo všeč, saj je domača proga, veliko smo sami delali.«

Izjavo pa je podal tudi predsednik kluba Urban Napotnik: »Tekma nam je dobro uspela, vreme nam je služilo, veseli me, da ni bilo večjih poškodb. Proga je bila mehkejša saj nam med samo gradnjo proge vreme ni bilo v pomoč. Tekme 8. septembra pa se že zelo veselim, upam, da se vidimo v čim večjem številu. Pričakujemo še več gledalcev in še več tekmovalcev.«

Vid Kovač, Urban Rotnik, Matija Stupar. Foto: Nejc Rošar

Člani kolesarskega društva Lignit med počitnicami ne bodo počivali, pridno bodo trenirali, pripravljali pa se bodo tudi na njihovo drugo tekmo, ki jih čaka v začetku septembra.

ANJA MOLNAR

Pohod po Pohorju

Vsoboto, 6.7.2013 je kulturno športno društvo Vulkan Bele Vode organiziralo pohod z Rogle na Kope. Pohoda se je udeležilo 32 udeležencev.

Foto: arhiv

Ob 7. uri zjutraj smo se z avtobusom odpravili proti Rogli, kjer nas je pričakalo precej hladno in vetrovno vreme. Krenili smo proti Lovrenškemu jezeru. Precej nezahtevna pot nas je vodila čez pašnike na Rogli, po gozdnih poteh in travnikih, vreme pa je vmes tudi postalo prijaznejše. Po dobri uri hoje smo prispeli do Lovrenških jezer, kjer smo se med nizkim ruševjem po lesenih brveh sprehodili v osrčje barja z malimi jezerci. Lovrenško barje je nastalo kot mineralno močvirje, na katerem se že 8000 let nalaga šota in je v osrednjem delu debela skoraj 3 metre. Barje je brez površinskega dotoka vode in se napaja izključno z deževnico. Število jezer in njihova velikost tekom leta niha, barva vode pa je skoraj črna, saj se dno nadaljuje v šoto. Po kratkem okrepčilu in uživanju v spokojni, neokrnjeni naravi, smo se po lesenih brveh spustili nazaj na razpotje in

»Ljudska pripovedka pravi, da v jezeru živi podvodni mož Jezernik, ki ob vznožju Jezerskega vrha pazi na eno najlepših šotnih barij na Pohorju in, da ne smeš vreči kamna v jezero. Še posebej ne, če nisi zavarovan pred dežjem, kajti drugače gotovo ne uideš s suho kožo.....«

Od jezera smo se preko Jezerskega vrha, ki je s svojimi 1537 m višine eden najvišjih pohorskih vrhov, odpravili proti Ribniški koči. Zaradi neporaščenosti ponuja lep razgled po Pohorju in delu Štajerske. Do Ribniške koče je bil z Jezerskega vrha le še kratek sprehod. Ribniška koča je prijetna planinska postojanka, kjer smo si privoščili okusne tople enolončnice in malo daljši odmor, preden smo se podali proti Kopam, ki so bile cilj našega današnjega pohoda. Zadnji kos poti sicer ni bil naporen, a nam je tokrat ponagajalo vreme (ali pa podvodni mož Jezernik?), saj nas je pošteno namočil dež. Nadeli smo si dežne plašče in počasi prisopihali do Grmovškovega doma na Kopah, kjer smo si privoščili topel čaj in se preoblekli v suha oblačila. Avtobus nas je že čakal in malo utrujeni, predvsem pa polni vtisov, smo se odpravili proti domu. Dobro uro trajajočo vožnjo smo izkoristili za prijeten pogovor in obujanje spominov na lep izlet, ki nam ga tudi slabo vreme ni uspelo pokvariti.

KŠD VULKAN BELE VODE

Šola zdravja

Od 9. julija dalje deluje v Šoštanju Šola zdravja. Njena osnovna dejavnost je jutranja telovadba na prostem. V Šoštanju poteka vadba v resnično lepem okolju parka Vile Široko, vsak dan od ponedeljka do petka od pol osmih, do osmih zjutraj. Namen jutranje telovadbe je predvsem izobraževanje posameznika, saj s tem naredi prvi korak na poti do zdravega življenja. Vemo, da lahko sami največ naredimo za svoje zdravje, posledično živimo kvalitetnejše in boljše.

Foto: Sandra Ograjenšek

Pobudnica skupine v Šoštanju je Ljubica Donko, ki se navdušuje za širjenje zavesti zdravega življenja. Premogovnik Velenje je podprl njeno prizadevanje pri organizaciji, tako da je bil začetek vadbe v zadovoljstvo vseh udeležencev. Vsako jutro se jih zbere preko deset.

V smislu širjenja zavesti o zdravem življenju seveda vabijo medse vse, ki se zavedajo, da je zdravje v njihovih rokah in da je jutranja telovadba ne samo način druženja in sproščanja, ampak izredno pomembna za prebujanje delovanja organov in vsega telesa. Najkrajša pot do njih je zjutraj ob 7:30 v parku Vile Široko ali predhodna prijava pri Ljubici Donko na telefon 064 134 839 ali Zdenki Uršnik 040 860 938.

Šola zdravja v Sloveniji deluje že od leta 2009. Po vsej državi je

Foto: arhiv

nadaljevali pot proti Ribniškemu jezeru in Ribniški koči. Pot nas je vodila čez prelepe zelene travnike, gozdove, malo navzdol, pa spet malo v hrib in po slabih dveh urah hoje smo prispeli do Ribniškega jezera, ki pravzaprav sploh ni pravo jezero. Ravno tako kot Lovrenška jezera je tudi to visoko šotno barje, ki se napaja le z deževnico. Jezero leži na višini 1490 m in se med nizkim ruševjem razteza 84 m v dolžino ter 40 m v širino, globoko pa ni več kot 1 meter. Barje je okrašeno z nizkim ruševjem, samo jezero pa krasijo raznobarvni lokvanji, ki jih drugod le težko najdemo. Do jezera vodi lepo urejena sprehajalna pot, ob jezeru pa stojijo klopce za krajši počitek in občudovanje lepot, ki jih je ustvarila narava.

pridruženih že preko 60 krajev. Več o njih lahko preberete tudi na spletu, če vnesete v brskalnik »šola zdravja«.

Resnično ne gre zamuditi priložnosti, saj je vadba brezplačna, samo včlanite se v društvo. Postanite torej del velike skupine ljudi, ki se zavedajo, da so zdravje, sreča in posledično uspeh odvisni od nas samih.

Foto: Sandra Ograjensek

MILOJKA B. KOMPREJ

Elektra začela s pripravami na novo sezono

V ponedeljek, 5. avgusta, je košarkarski klub Elektra s prvim uradnim treningom članske ekipe, pričel s pripravami na novo tekmovalno sezono 2013/14.

Foto: arhiv kluba

Uvodnega treninga, katerega je vodil novi glavni trener članske ekipe Ivan Smiljanić, pomagal pa mu je trener mladinske ekipe Dušan Maličević so se udeležili igralci: Žiga Zagorc, Sanel Bajramlić, Drago Brčina, Andrej Podvršnik, Urban Bukovič, Danijel Pajević, Aldin Hasić, Jan Rizman, Mateo Martinović, Grega Bukovič, Jan Kosi, Borut Lenko, Aljaž Šlutej in Kaj Špegel. V klubu upajo, da se bodo treningov članske ekipe v naslednjih dneh udeležili tudi Brane Lekić, Vid Puc in Roman Mevc.

Do konca tega meseca se bodo treningov udeleževali tudi igralci, ki bodo prišli na preizkušnjo, saj pomlajena ekipa Elektrev novi tekmovalni sezoni potrebuje okrepitev izkušenih igralcev na igralni poziciji 4 in 5.

Igralce zbrane na prvem treningu, so pozdravili tudi člani uprave kluba Peter Šlutej, Goran Halilović, Franc Ruprecht in Franc Vah, ki so zaželeli igralcem uspešne priprave, ter športno uspešen in predvsem zdrav zaključek tekmovalne sezone 2013/14.

TOMAŽ SINIGAJDA, SEKRETAR KK ELEKTRA

Novi trener članske ekipe KK Elektra je Ivan Smiljanić

KK Elektra je imenoval Ivana Smiljanića za novega trenerja članske ekipe.

Ivan Smiljanić je novo in sveže trenersko ime v slovenskem košarkarskem prostoru. V Sloveniji ga poznajo predvsem udeleženci košarkarskega tabora Boštjana Nachbarja. Ima bogate igralske in trenerske izkušnje. Kot aktivni igralec je izkušnje nabiral v Srbiji (Crvena Zvezda, Vojvodina), Črni Gori in na Slovaškem (Košice, Žilina). Aktivno igralsko košarkarsko pot je sklenil leta 2001 in se posvetil trenerskemu poslu. Kot trener je večino časa deloval v Srbiji. V preteklih sezonah je vodil ekipe v 1. A Srbski ligi (v sezoni 2009-2010 KK Radnički iz Novega Sada in v sezonah 2010-2012 KK Željezničar), v pretekli sezoni 2012-2013 pa je vodil ekipo KK Građanski Bijelina v 1. ligi RS, ki je z osvojitvijo 1. mesta napredovala v Premijer ligo BIH. Svoje znanje in izkušnje je pridobival tudi pod taktirko znanih imen s področja košarke kot so; Zoran-Moka Slavnić, Dušan-Duda Ivković, Aco Petrović, Luka Pavičević. Ima pa tudi izkušnje z delovanjem kot pomočnik selektorja v mladinski reprezentanci Srbije.

Foto: arhiv kluba

Ob sklenjenem dogovoru je predsednik KK Elektra, Peter Šlutej izjavil: »Ivan Smiljanić je svojo športno kariero začel graditi kot košarkar, ki se je že v najstniških letih spoznal s člansko košarko. Po končani igralski karieri se je spustil v trenerske vode, zato košarko pozna z različnih zornih kotov. Vesel sem, da smo uspeli za vodenje članske ekipe pridobiti trenerja, ki bo znal svoje športne izkušnje in energijo prenesti na mlade igralce.«

Ob sklenjenem dogovoru je trener Ivan Smiljanić izjavil:

»Okolje, v katerega prihajam, je znano po tem, da se ljudje spoznajo na košarko, saj ima igranje košarke tukaj že dolgo tradicijo. Veselim se novega izziva in obljubljam resen pristop in trdo delo, vse z namenom, da usposobim mlade igralce, da igrajo atraktivno in zanimivo košarko. Skupaj se bomo potrudili ljubiteljem košarke podariti lepe košarkarske tekme. Zavedam se velike odgovornosti, ki je pred mano, zato bom naredil vse, kar je v moji moči, da tem mladim fantom prenesem svoje izkušnje s košarkarskega in življenjskega področja, ter upravičim zaupanje, ki so mi ga z imenovanjem na trenersko mesto izkazali vodilni ljudje kluba.«

Svoje mnenje o novem trenerju članske ekipe KK Elektra je podal tudi slovenski reprezentant Boštjan Nachbar:

»Ivan je že tri leta član trenerskega štaba na našem košarkarskem kampusu. Velja za trenerja, ki je svoje igralske izkušnje uspešno prenesel tudi med trenerske vode. Dela intenzivno in z veliko strastjo, obenem pa daje poudarek na detajle, kar mi je pri njemu posebej všeč. Zelo dobro komunicira z igralci in iz njih na vsakem treningu zahteva maksimum. Verjamem, da ima kot trener svetlo prihodnost.«

TOMAŽ SINIGAJDA, SEKRETAR KK ELEKTRA

Fotoreportaža

Slovenska planinska pot praznuje 60 let

1. avgusta 2013, 60. rojstni dan praznuje Slovenska planinska pot, najdaljša in najbolj priljubljena vezna pot v Sloveniji. Je tudi najstarejša vezna pot tako v Sloveniji, Evropi in tudi tovrstna vezna pot na svetu. Nastala je na pobudo Ivana Šumljaka in poteka od Maribora čez Pohorje, prek Kamniških in Savinjskih Alp, Karavank, Julijskih Alp, Krasa do Ankarana ob Jadranskem morju. Označena je s splošno oznako planinskih poti v Sloveniji, Knafelčevo in številko 1.

FOTO: ZDENKA MIHELIČ

Poletni utrinki

Velenje

Sp Do 35

LIST

2013

352(497.4 šoštanj)

9007257,8

COBISS •

KNJŽNICA VELENJE

List želi vsem, učencem in učenkam, njihovim staršem ter učiteljicam in učiteljem lep, uspešen in prijazen začetek novega šolskega leta.

Sunnamp